

MORGAN RICE

ÖLÜMLÜLERİN RÜYASI

FELSEFE YÜZÜĞÜ 15. KİTABI

Morgan Rice
Ölümlülerin Rüyası
Серия «Felsefe Yüzüğü», книга 15

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697519

Ölümlülerin Rüyası Felsefe Yüzüğü 15. Kitabı:

ISBN 9781632916877

Аннотация

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Kahramanların Görevi hakkında) Eğlenceli bir epik fantezi. – Kirkus Reviews (Kahramanların Görevi hakkında) Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada. San Francisco Book Review (Kahramanların Görevi hakkında) ÖLÜMLÜLERİN RÜYASI 'nde, Thorgrin ve kardeşleri korsanların esaretinden kurtulup denizde mahsur kalan Guwayne'i arayışlarına devam ediyorlar. Beklenmedik arkadaş ve düşmanlarla, sihir ve silahla, ejderhalar ve adamlarla karşılaşılıyorlar. Acaba tüm bunlar kader yolculuklarının yönünü değiştirecek mi? Guwayne'i nihayet bulabilecekler mi? Darius ve arkadaşları halkın katliamından kurtulurken kendilerini İmparatorluk Arenası'na tutsak

olarak atılırken buluyorlar. Birbirlerine zincirlenmiş halde, en akla gelmeyecek rakiplerle karşılaşırken hayatta kalmak için tek umutları ayakta kalıp birlikte savaş vermeleri olacak. Gwendolyn, uyandığında diğerleriyle beraber Büyük Çöl'de hayatta kalma mücadelesinden galip geldiğini görüyor, daha şaşırtıcı olan ise rüyalarında bile göremeyeceği bir diyara ulaşmış olmaları. Yeni bir kraliyet sarayına getirilirken Gwendolyn'in ataları ve kendi halkı hakkında öğrendiği sırlar kaderini sonsuza kadar değiştirecek. Hala suda tutsak olan Erec ve Alistair İmparatorluk'un donanmasından cesur ve cüretkar bir gece kaçışıyla kurtulmaya çalışıyorlar. Tüm zayıf olasılıklara rağmen zafer için onlara ikinci bir şans verecek beklenmedik bir sürpriz alıyorlar ve böylece İmparatorluk'un tam kalbine yapacakları saldırıya devam etmeleri için onlara bir şans daha veriliyor. Godfrey ve ekibi bir kez daha tutsak alınıp idama götürülürken kaçışı denemek için son bir şansa erişiyorlar. İhanete uğradıktan sonra istedikleri şey sadece kaçmak değil artık, intikam. Volusia, İmparatorluk başkentini alıp zaptetmeye uğraşırken dört bir yandan kuşatılıyor. Kendini bir Tanrıça olarak ispatlayıp İmparatorluk'un Üstün Hükümdarı olmak istiyorsa daha önce haberi bile olmadığı daha güçlü bir sihri çağırması gerekecek. Bir kez daha, İmparatorluk'un kaderi bıçak sırtında. **ÖLÜLERİN DÜŞÜ**, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Onur ve cesaretin, kader ve alın yazısının ve büyü'nün hikayesi. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi. Sürprizlerle dolu bir fantezi ... Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı. Midwest Book ReviewOkuması kolay

ve hızlı.. sonra ne olacağını okumak zorunda hissediyor, kitabı kenara bırakamıyorsunuz. FantasyOnline. net (Kahramanların Görevi hakkında) Aksiyon dolu ... Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı. Publishers Weekly (Kahramanların Görevi hakkında)

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	17
İKİNCİ BÖLÜM	24
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	29
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	38
BEŞİNCİ BÖLÜM	45
ALTINCI BÖLÜM	52
YEDİNCİ BÖLÜM	60
SEKİZİNCİ BÖLÜM	70
DOKUZUNCU BÖLÜM	83
Конец ознакомительного фрагмента.	85

Morgan Rice

Ölümlülerin Rüyası

Felsefe Yüzüğü 15. Kitabı

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

—San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

—Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

—Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECEŚİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

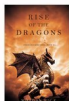
YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

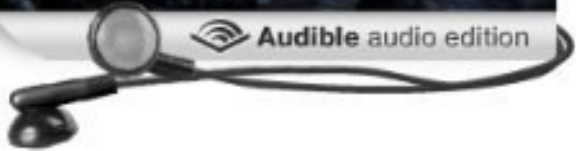

the vampire journals

Audible audio edition

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini
sesli kitap formatında Dinleyin !

Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn ağır ağır kumlarla kaplı gözlerini tüm gücünü kullanarak açtı. Gözlerini sadece biraz aralayabildi ve bulanık ve güneşliyle dolu bir dünyaya bakıp gözlerini kırıştırdı. Yukarıda bir yerde, parlak çöl güneşleri ışıltıyor, gözlerini muhteşem bir beyazlıkla kamaştıran bir dünya oluşturunuyordu. Gwen hayatta olup olmadığını bilemiyordu, ama olduğunu sanıyordu.

Gözleri ışıktan kamaşmış olan Gwen başını sağa veya sola çeviremeyecek kadar bitkindi. *Ölü olmak böyle bir şey miydi,* diye düşündü.

Birden suratına bir gölge düştü ve gözlerini kırıştıtırıp bakınca, tepesinde ufak bir yaratığın suratını kaplayan ve karanlıkta bırakan kapkara bir başlık gördü. Gwen'in görebildiği tek şey yaratığın ona bakan ve çölün zemininde kaybolmuş bir nesneymiş gibi onu inceleyen sarı renkli pörtlek gözleriydi. Yaratık tuhaf bir cıyıklama sesi çıkardı ve Gwen onun bilmediği bir dilde konuştuğunu fark etti.

Ayak sesleri duyuldu, ufak bir toz bulutu oluştu ve yaratıktan iki tane daha tepesinde belirdi; onların da suratını başlıkları örtüyor, gözleri parılıyor, güneşten daha parlak bir ışıltı saçıyordu. Yaratıklar cıyaklayarak birbirleriyle konuşuyor gibiydiler. Gwen bunların ne tür yaratıklar olduğunu bilemiyordu ve o sırada aklından bir kez daha hayatta olup olmadığı, tüm bunların bir rüya olup olmadığı geçiyordu. Yoksa bu çöl

sıcığında onu son birkaç gündür rahat bırakmayan sanrılardan daha biri miydi?

Gwen birisinin omzunu dürtüklediğini hissedince, yine gözlerini açtı ve yaratıklardan birinin elindeki asayla onu dürtüp sarstığını, hayatta olup olmadığını anlamaya çalıştığını gördü. Elini uzatıp asayı öfkeyle itmek istedi, ama bunu bile yapamayacak kadar bitkindi. Gerçi dürtüklenmek onu iyi hissettirmişti; belki de gerçekten de hala hayattaydı.

Gwen aniden bileklerini ve kollarını saran uzun ve ince tırnaklar hissetti ve ayağa kaldırılıp bir tür kumaşın, belki bir kanvas kumaşın üstüne yatırıldığını hissetti. Çölün zemininde sürüklendiğini, güneşin ardına doğru geri geri kaydığını hissetti. Öldürülmek için mi bir yere götürüldüğünü bilmiyordu, ama bunu umursayamayacak kadar güçsüzdü. Başını kaldırıp her şeyin yanından geçtiğini, bu arada gökyüzünün sarsıldığını, güneşlerin cayır cayır yandığını ve her zamanki gibi parıldadığını gördü. Kendisini hiç o kadar güçsüz veya susuz kalmış hissetmemişti; içine çektiği her nefesle birlikte ateş yutuyormuş gibiydi.

Aniden dudaklarına soğuk bir sıvının döküldüğünü fark etti ve yaratıklardan birinin üstüne eğildiğini, bir keseden ona su içirmeye çalıştığını gördü. Dilini çıkarmak için bile tüm enerjisini kullanmak zorunda kaldı. Soğuk su boğazından geriye aktı, ama hala ateş yutuyormuş gibiydi. Boğazının o kadar kuruyabileceğini fark etmemişti.

Kana kana suyu içti ve en azından o yaratıkların dostane

olmalarına rahatladı. Ama yaratık birkaç saniye sonra ona su vermeyi kesip keseyi geri çekti.

“Daha,” diye fısıldamaya çalıştı Gwen, ama sözcükler hala ağzından çıkmıyordu. Sesi hala çok çatlaktı.

Gwen’i çekmeye devam ettiler ve bu sırada onlardan kurtulmak, uzanmak ve o keseyi kapmak, içindeki tüm suyu içmek için enerjisini toparlamaya çalıştı. Ama kolunu dahi kaldıracak gücü yoktu.

Gwen çekilmeye devam edildi; bacakları ve ayakları altındaki engebelere ve taşlara çapıyordu ve yol bitmek bilmiyordu. Bir süre sonra, aradan ne kadar vakit geçtiğini anlayamayacak hale geldi. Aradan günler geçmiş gibiydi. Duyduğu tek ses etrafa daha çok toz ve ısı taşıyan çöl rüzgârının sesiydi.

Gwen dudaklarında biraz daha soğuk su hissedince, bu sefer su tekrar çekilene dek daha çok içmeyi başardı. Gözlerini biraz daha açabildi ve suyu geri çeken yarattığı görürken, ona bir anda fazla su vermemek için suyu ona yavaş yavaş verdiğini anladı. Boğazından akan su bu sefer canını o kadar yakmadı ve damarlarına akan suyu hissetti. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı.

“Lütfen,” dedi. “Daha.”

Ama yaratık suyu ona içirmek yerine suratına, gözlerine döktü ve Gwen ısınmış tenine akan soğuk suyun onu canlandırdığını hissetti. Gözkapaklarını kaplayan tozlar biraz silindi ve gözlerini daha da açabildi... Etrafında neler olup bittiğini görebilecek kadar açabilmişti.

Gwen dört bir yanında düzinelerce o yaratıklardan olduğunu, bunların ayaklarını sürüye sürüye çölde kapkara pelerinleriyle başlıklarıyla yürüdüklerini, kendi aralarında cıyıklama sesleriyle konuştuklarını fark etti. Birkaçının birilerini daha taşıdığını da görebildi ve Kendrick, Sandara, Aberthol, Brandt, Atme, Illepra, bebek, Steffen, Arliss, birkaç Gümüş askeri ve Krohn'u görünce rahatladı. Yaklaşık olarak bir düzine kişi taşıyordu.

Arkadaşları yanında taşıyordu ve Gwen o sırada hayatta olup olmadıklarını anlayamıyordu. Ama hepsinin baygın halde yatışından, sadece ölü olduklarını varsayabiliyordu.

Hayal kırıklığına uğradı; Tanrı'ya bunun doğru olmaması için dua etti. Ama bu konuda karamsardı. Ne de olsa, orada kim hayatta kalabilirdi? Kendisinin bile kurtulduğundan *hala* emin değildi.

Gwen taşınmaya devam ederken gözlerini yumdu ve tekrar açtığında, uyuya kaldığını fark etti. Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, ama vakit henüz çok geç değildi ve iki güneş de gökte daha yeni alçalmaya başlamıştı. Onu hala bir yere taşıyorlardı. Bu yaratıkların kimler olduğunu merak etti; bir tür çöl gezgini, belki de orada yaşamayı başaran bir kabile olduklarını tahmin etti. Onu nasıl bulduklarını, nereye götördüklerini düşündü. Bir yandan, onu kurtardıkları için memnundu, öte yandan onu öldürmek için mi bir yere götördüklerini kimse bilemezdi. Kabile için yemek mi olacaktı?

Her halükarda, bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüz ve bitkindi.

Gwen gözlerini açtı; aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, ama bir hışırtı sesi onu uyandırmıştı. İlk başlarda, bunun çölün zemininde biraz ötede sürüklenen bir dikenli çalılık olduğunu sandı. Ama ses giderek artınca ve kesilmeyince, başka bir şey olduğunu anladı. Bir kum fırtınası gibiydi. Giderek şiddetlenen, amansız bir kum fırtınası.

Buna yaklaştıklarında, onu taşıyan o yöne döndüler ve Gwen etrafına bakınca hiç şahit olmadığı bir manzarayla karşılaştı. Özellikle de buna giderek yaklaştıkları için midesini alt üst eden bir manzaraydı: Orada, belki elli adım kadar ileride şiddetli bir kum duvarı vardı ve gökte o kadar yükseklerle ulaşıyordu ki, bir sonu olup olmadığını bile göremiyordu. Rüzgâr bunun arasından sert sert, zapt edilmiş bir kasırga gibi esiyordu. Kumlar şiddetle havada dönüyordu ve öylesine yoğundu ki Gwen arasında ne olduğunu bile göremiyordu.

Doğrudan bu şiddetli kum duvarına yürüdüler; ses o kadar yüksekti ki, kulakları sağır ediyordu. Gwen bunun sebebini merak etti. Ani bir ölüme yaklaşıyor gibiydiler.

“Geri dönün!” demeye çalıştı Gwen.

Ama sesi çatlaktı ve özellikle rüzgâr yüzünden kimsenin duyamayacağı kadar hafifti. Zaten onu duysalar bile dinleyeceklerinden emin değildi.

Gwen yaratıklar onu dönen kumdan duvara doğru götürürlerken kumların tenini sıyırdığını, birden iki yaratığın ona yaklaşıp üstüne uzun ve kalın bir örtü örttüklerini, bedenini ve suratını kapladıklarını hissetti. Yaratıkların onu korumak

istediklerini anladı.

Bir saniye sonra, Gwen kendisini dönen şiddetli bir kum duvarının içinde buldu.

Duvarın içine girerlerken ses o kadar yüksekti ki Gwen sağır olacağını sandı ve bundan nasıl hayatta kalabileceğini merak etti. Ama sonra üstüne örtülen kanvas örtünün onu kurtardığını hissetti; kumaş suratının ve teninin şiddetli kum duvarı tarafından parçalanmasını engelliyordu. Göçebeler başlarını kum duvarından etkilenmemek için iyice önlerine eğmiş, adeta bunu daha önce pek çok kere yapmışlar gibi yürüyorlardı.

Onu kumların arasına itmeye devam ettiler ve kumlar etrafında dönerken Gwen bunun hiç sona erip ermeyeceğini merak etti.

Sonra, nihayet sessizlik oldu. Gwen'in hayatında hiç tatmadığı kadar tatlı mı tatlı bir sessizlik etrafı kapladı. İki göçebe gelip üstündeki kanavasını çektiler. Gwen kumdan duvarı aştıklarını ve diğer tarafa geçtiklerini gördü. Ama acaba neyin öteki tarafına geçtik diye düşündü.

En sonunda, onu taşımayı kestiler ve Gwen o anda tüm sorularının yanıtlarını alabildi. Onu yavaşça yere bıraktılar. Gwen hiç kıpırdamadan göğesini bakarak öylece yattı. Birkaç kere gözlerini kırıştırdı ve karşısındaki manzarayı idrak etmeye çalıştı.

Yavaş yavaş manzara netleşti. Son derece yüksek, taştan bir duvar gördü; duvar yüzlerce adım bulutlara kadar yükseliyordu. Her yöne doğru ilerliyor, ufukta gözden kayboluyordu. Bu yüksek yamaçların en tepesinde, Gwen siperler ve duvarlar

gördü; bunların üstüneyse üstlerinde güneşin altında parıldayan zırhlar olan binlerce şövalye duruyordu.

Buna bir anlam veremedi. Orada nasıl olabilirler diye düşündü. Çölüm ortasında şövalyeler mi? Onu nereye getirmişlerdi?

Derken, bir anda irkilerek nerede olduğunu anladı. Aradıkları yeri bulduklarını ve Büyük Hiçliği aşp oraya varabildiklerini fark ettiği anda kalp atışları hızlandı.

Orası gerçektir.

İkinci Halka'ya gelmişlerdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Angel kafa üstü hızla aşağıdaki azgın denizin sularına doğru düştüğünü hissetti. Thorgrin'in bedeninin hala suyun altından olduğunu, baygın ve gevşek bir halde her saniye daha da derinlere battığını görebiliyordu. Onun birkaç saniye içinde ölebileceğini ve gemiden atladığı anda atlamamış olsaydı onun kesinlikle bir yaşama şansı olmayacağını biliyordu.

Onu kurtarmaya niyetliydi... Canını kaybedecek, orada onunla birlikte ölecek olsa da bunu yapacaktı. Nedenini gerçekten de anlayamıyordu, ama adasında ilk karşılaştıkları andan beri onunla arasında yoğun bir bağ olduğunu hissediyordu. Thor tanıdığı kişiler arasında cüzamından korkmayan, buna rağmen ona sarılan, onu normal bir kişi olarak gören ve bir dakika bile ondan uzak durmamış olan ilk kişiydi. Angel ona çok şey borçlu olduğunu, derin bir sadakat beslediğini ve bedeli ne olursa olsun hayatını onun için feda edebileceğini hissediyordu.

Suya çarpıp battığında, teninin buz gibi sularla adeta kesildiğini hissetti. Bir milyon tane hançer bedenine saplanıyor gibiydi. Su o kadar soğuktu ki, onu irkiltmişti. Daha da derinlere dalmak için nefesini tuttu ve bulanık suda gözlerini açıp Thorgrin'i aramaya koyuldu. Karanlıkta onu giderek daha da derinlere battığını hayal meyal görür gibi oldu. Bacaklarını tekrar tekrar çarpıp elini uzattı ve aşağı doğru hızlanıyor olmasını kullanarak onu yakasından yakaladı.

Thor düşündüğünden daha ağırdı. İki kolunu onun boynuna dolayıp arkasına döndü ve bacaklarını güçle çırparak gücünün tamamını suya daha fazla batmamaları ve yukarı doğru gidebilmek için kullandı. Angel iri yarı ve güçlü değildi, ama büyürken bacalarının bedeninin üst kısmının sahip olmadığı bir güce sahip olduğunu öğrenmişti. Kolları cüzam yüzünden güçsüzdü, ama bacakları esas becerisiydi, bir erkeğinkinden de güçlüydü. O sırada, canlarını kurtarmak için bacaklarını çırpıyor, yüzeye doğru yüzüyordu. Bir adada büyükten öğrendiği bir şey varsa, bu da yüzmekti.

Angel bulanık suyun derinliklerinden giderek yüzeye doğru yüzdü, yukarı baktı ve oradaki dalgaların arasından aşağıya yansıyan günışığını gördü.

Haydi! dedi içinden. *Birkaç metre daha!*

Bitkin bir halde, nefesini daha fazla tutamayarak kendisini bacaklarını daha sert bir biçimde çırpmaya zorladı ve son bir gayretle suyun yüzeyine fırladı.

Nefes almak için başını kaldırdı ve kollarındaki Thor'u yukarı çekti; suyun yüzeyinde kalabilmek için bacaklarını çırparken, Thor'un suratını suyun üstünde tuttu. Thor hala baygın gibiydi ve Angel onun boğuluş olmasından korkmaya başlıyordu.

“Thorgrin!” diye bağırdı. “Uyan!”

Onu arkasından tuttu, kollarını sıkıca karnının etrafına doladı ve cüzamlı bir arkadaşının boğulan bir başka kişiyi kurtarmaya çalışırken yaptığını gördüğü gibi sertçe tekrar tekrar kendisine çekti. Bunu yapmaya, Thor'un diyaframını yukarı çekmeye

devam etti ve minik kolları harcadığı çabadan titredi.

“Lütfen, Thorgrin,” diye bağırdı. “Lütfen, hayatta kal! Benim için yaşa!”

Angel aniden onu rahatlatan bir öksürük sesi ve hemen ardından Thor’un yuttuğu suları kustuğunu duydu. Thor’un kendisine geldiğini anlayınca mutluluktan havalara uçtu. Thor tekrar tekrar ciğerleri patlayacakmış gibi öksürürken yuttuğu tüm deniz suyunu kustu. Angel çok rahatladı.

Daha da güzeli, Thor kendisine de gelmiş gibiydi. Yaşadıkları tüm zorluk onu en sonunda derin uykusundan sarsarak uyandırmış gibiydi. Belki o adamlarla savaşıp bir yerlere kaçmalarını bile sağlayacak güce kavuşabilirdi.

Angel tam bunları düşünürken, başına kalınca bir halatın isabet ettiğini hissetti. Halat gökten üstlerine düşmüş ve onu ve Thorgrin’i tamamıyla kavramıştı.

Başını kaldırınca azılı adamların geminin kenarında durmuş onlara baktığını, halatın diğer ucunu çektiklerini ve onları balık gibi yukarı aldıklarını fark etti. Angel debelenip halatı çekiştirdi ve Thor’un da aynı şeyi yapmasını umdu. Ama Thor öksürürken orada öylece duruyordu ve Angel onun karşı koyacak gücü kalmadığını görebiliyordu. Angel ikisinin de ağır ağır daha yükseğe çekildiğini, korsanlar onları gemiye doğru çektikçe ağdan sular damladığını hissetti.

“HAYIR!” diye bağırdı ve debelenerek kurtulmaya çalıştı.

Zalim adamlardan biri uzunca demir bir kanca aldı, bunu ağa geçirdi ve onları tek bir hızlı hareketle güverteye çekti.

Havada savrulduklar, ipler kesildi ve Angel sert bir biçimde güverteye düştüğünü hissetti. Neredeyse üç metre yüksekten düşmüş, sonra güvertede yuvarlanmışlardı. Angel'ın kaburgaları darbeden yanmaya başladı ve kurtulmaya gayret ederek ipleri çekiştirdi.

Ama bunun bir faydası olmadı. Birkaç saniye içinde birkaç korsan üstlerine atladılar, onu ve Thorgrin'i yere mıhladılar ve çekiştirdiler. Angel birkaç kaba elin onu tuttuğunu, çekiştirerek üstünden sular damlarken ayağa kaldırıldığında ellerinin arkasında kalın bir sicimle bağlandığını hissetti. Kıpırdaması bile mümkün değildi.

Angel endişeyle Thorgrin'e baktı, onun da ellerinin bağlandığını, hala kendisine gelemediğini ve ayıktan ziyade baygın gibi olduğunu gördü. Birlikte hızla güverteden çekildiklerinde Angel tökezledi.

“Bizden kaçmak ne demekmiş şimdi anlarsın,” dedi korsanlardan biri.

Angel başını kaldırınca, alt güverteye açılan ahşap bir kapı gördü ve güvertenin daha aşağı kısımlarının zifiri karanlığına baktı. Bir anda, korsanlar ikisini de aşağı ittiler.

Angel kafa üstü karanlığa doğru uçarken tökezlediğini hissetti. Yüz üstü yere düşüp başını sert bir biçimde ahşap zemine vurdu. Sonra, Thor'un ağırlığının üstüne yıkıldığını ve ikisinin birlikte karanlığa yuvarlandıklarını hissetti.

Güvertenin ahşap kapısı yukarıdan sertçe kapatılınca tüm ışık kayboldu. Kapı kalın bir zincirle kilitlendi ve Angel karanlıkta

nefes nefese yatarken korsanların onları nereye attığını merak etti.

Deponun karşı ucunda, birden içeri günışığı doldu. Angel korsanların demir parmaklıkları olan ahşap bir kapağı açtıklarını gördü. Yukarıda beliren birkaç surat aşağıya baktı, bazıları geri çekilmeden önce tükürdü. Ama kapağı sertçe kapatmadan önce, Angel karanlıkta iç rahatlatan bir ses duydu.

“Merak etmeyin. Yalnız değilsiniz.”

Angel bir ses duyduğuna şaşırıp rahatladı ve arkasını dönüp de elleri arkalarından bağlanmış olan arkadaşlarını karanlığın arasında otururken görünce hem şok geçirdi, hem de çok sevindi. Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor ve Matus tutsak alınmıştı, ama hepsi hayattaydı. Onların denizde öldürüldüğüne o denli emindi ki, hayatta olduklarını görünce derin bir oh çekti.

Ama tüm bu yüce savaşçıların tutsak alınmasının hiç de iyiye işaret olmadığını düşündü. Oradan sağ salim kurtulmak için ne kadar şansları vardı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erec kendi gemisinin ahşap güvertesinde sırtını bir direğe vermiş, elleri arkasından bağlanmış halde oturuyordu. Karşısındaki manzaraya hayal kırıklığı içinde bakıyordu. Filosunun geriye kalan gemileri sakın okyanusun dalgaları arasına yayılmıştı ve hepsi geceleyin tutsak alınmış, bin İmparatorluk gemisinden oluşan bir filo tarafından tuzağa düşürülmüştü. Gemilerin hepsi demir atmıştı, iki ayın ışığı tarafından aydınlatılıyorlardı. Kendi gemilerinin hepsinde anavatanının, düşman gemilerininse siyahlı ve altın renkli bayrakları vardı. Çok moral bozan bir manzaraydı. Adamlarını kesin bir ölümden kurtarmak için teslim olmuştu, ama artık kaçmaları mümkün olmayan sıradan birer mahkûm olarak İmparatorluğun insafına kalmışlardı.

Erec İmparatorluk askerlerinin bütün gemilerine bindiğini, her gemide bir düzine kadar İmparatorluk askerinin nöbet tuttuğunu ve uyuşuk bir halde okyanusa baktıklarını görebiliyordu. Gemilerinin güvertesinde her birinde yüz adamın yan yana dizildiğini, ellerinin bileklerinden arkalarından bağlandığını görebiliyordu. Her gemideki adamlarının sayısı İmparatorluk muhafızlarının üstündeydi, ama belikli İmparatorluk muhafızları bunu önemsemiyordu. Bütün adamlarının elleri bağlı olduğundan, onların başında nöbet tutması için bir düzine asker değil, *hiç* kimse gerekmiyordu.

Erec'in adamları teslim olmuşlardı ve filoları köşeye sıkıştırıldığından artık gidebilecekleri hiçbir yer olmadığı belliydi.

Erec karşısındaki manzaraya bakarken, içini bir suçluluk hissi kapladı. Hayatında hiç kimseye teslim olmamıştı ve bunu yapmak zorunda kalmak onu çok üzmüştü. Kendisine artık sadece bir piyade askeri değil, bir komutan olduğunu hatırlatması ve adamlarının hepsine karşı bir sorumluluk taşıdığını hatırlatması gerekmişti. Sayıları düşmanlardan daha fazla olduğu halde hepsinin öldürülmesine izin veremezdi. Krov yüzünden tuzağa düştükleri belliydi ve o sırada savaşmanın hiçbir faydası olmazdı. Babası ona bir komutan olmanın ilk kuralının ne zaman savaşacağını, ne zaman teslim olacağını ve bir başka zaman bir başka şekilde savaşacağını bilmesi olduğunu öğretmişti. Birçok kişinin ölümüne sebep olan şeyin yiğitlik ve gurur olduğunu anlatmıştı. Bu, mantıklı bir tavsiyeydi, ama gerçekleştirmesi zordu.

“Ben olsaydım savaşırdım,” dedi yanından birisi. Vicdanının sesi gibiydi.

Erec yanına bakınca bir direğe bağlanmış, içinde bulundukları şartlara rağmen her zamanki gibi soğukkanlı ve kendinden emin olan erkek kardeşi Strom'u gördü.

Erec kaşlarını çattı.

“Sen olsaydın savaşırıydın ve bütün adamların ölürdü,” dedi.

Strom omuzlarını silkti.

“Nasıl olsa öleceğiz ağabey,” dedi. “İmparatorluk artık

gaddarlıktan başka bir şey yapmıyor. En azından, benim yapacağım şekilde şanımızla öldürdük. Şimdi, bu adamlar tarafından öldürüleceğiz, ama kendi filomuzda ölmeyeceğiz... Sırtımıza ve boğazlarımıza saplayacakları kılıçlarıyla öleceğiz.”

“Ya da daha kötüsü olacak,” dedi Erec’in Strom’un yanındaki direklerden birine bağlı olan komutanlarından biri. “Bizleri köle yapacaklar ve bir daha asla özgür insanlar olarak yaşayamayacağız. Senin peşinden bu yüzden mi geldik?”

“Böyle olacağını bilemezsin,” dedi Erec. “Kimse İmparatorluğun ne yapabileceğini bilmiyor. En azından, hayattayız. En azından, bir şansımız var. Öteki türlü öleceğimiz kesin olurdu.”

Strom hayal kırıklığıyla ona baktı.

“Babamız bu kararı vermezdi.”

Erec suratının kızardığını hissetti.

“Onun ne yapacağını bilemezsin.”

“Bilmez miyim?” dedi Strom. “Onunla yaşadım, tüm hayatım boyunca Adalar’da yanında büyüdüm. Sense o sırada Halka’da oynayıyordun. Onu tanımıyorsun bile. Bense sana babamız olsaydı savaşırdı diyorum.”

Erec başını salladı.

“Bunlar bir askerin kolaylıkla söyleyebileceği şeyler,” dedi. “Bir komutan olsaydın, sözlerin çok daha farklı olurdu. Bedeli en olursa olsun adamlarını kurtaracağını bilecek kadar babamı tanıdım. Babam fevri ve sert değildi. Gururluydu, ama gururla dolup taşmazdı. Gençliğinde senin gibi bir *piyade* olan babamız

savaşmış olabilir, ama *Kral* olan babamız sağduyulu davranır ve başka bir zaman savaşmak için hayatta kalırdı. Bir erkek olacak kadar büyüdüğünde bunları sen de anlayacaksın, Strom.”

Bu sefer, Strom’un suratı kızardı.

“Senden daha erkeğim.”

Erec iç çekti.

“Savaşın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamazsın,” dedi.

“Ta ki kaybedene kadar. Ta ki adamların gözlerinin önünde ölene kadar. Hiçbir savaşı kaybetmedin. Her zaman o adada hayatını koruyabildin. Bu da kibirli olmana neden oldu. Seni bir ağabey olarak seviyorum. Ama bir komutan olarak değil.”

Erec geceye, sonsuz yıldızlara bakıp durum değerlendirmesi yaparken, aralarında gergin bir sessizlik, bir tür ateş kes oluştu. Kardeşini gerçekten de seviyordu, ama sık sık her konuda kavga ediyorlardı; iki şeyi aynı şekilde göremiyorlardı. Erec kendisine biraz sakinleşecek kadar zaman tanıdı, içine derin bir nefes çekti ve en sonunda Strom’a döndü.

“Teslim olmayı ben de istemedim,” dedi daha sakin bir sesle.

“Ne tutsak olarak, ne de köle olarak. Daha geniş bir bakış açısı edinmen gerek: Teslim olmak savaşta bazen sadece ilk adımdır. Her kılıcını çektiğinde bir düşmanla karşılaşmayabilirsin; bazen savaşmanın en iyi olu onu kucaklamaktır. Kılıcını her zaman daha sonra da savurabilirsin.”

Strom şaşkınlıkla ona baktı.

“Peki, bizi bu durumdan nasıl kurtarmayı planlıyorsun?”

dedi. “Silahlarımızı teslim ettik. Tutsağız, ellerimiz bağlı ve

kıpırdayamıyoruz. Bin gemilik bir filo tarafından kuşatıldık. Hiçbir şansımız yok.”

Erec başını salladı.

“Resmin tamamını göremiyorsun,” dedi. “Adamlarımızın hiçbiri ölmedi. Gemilerimiz hala sağlam. Tutsak olabiliriz, ama gemilerimizin her birinde sadece birkaç İmparatorluk askeri görüyorum... Yani, sayımız onlardan bir hayli fazla. İhtiyacımız olan tek şey ateşi yakabilmek için bir kıvılcım. Onları şaşırtabiliriz... Sonra da kaçabiliriz.”

Strom başını salladı.

“Onları yenemeyiz,” dedi. “Ellerimiz bağlı ve çaresiz durumdayız. O yüzden, rakamların hiçbir anlamı yok. Kaçabilsek bile, bizi kuşatan filo tarafından yakalanırız.”

Erec bunu duymazdan gelerek, olumsuzluğuna aldırış etmende önüne döndü. Birkaç adım ötesinde, diğer tarafındaki bir direğe bağlı olan Alistair’e baktı. Ona bakarken de yüreği parçalandı; Alistair onun yüzünden tutsak alınmıştı. Kendisinin tutsak alınmasına aldırış etmiyordu... Savaşın bedeli buydu. Ama Alistair’in tutsak olması onu üzüyordu. Onu o halde görmemek için her şeyini feda edebilirdi.

Ona çok şey borçlu hissediyordu; ne de olsa, Alistair o deniz canavarına karşı Ejderha’nın Omurgası’nda yine hayatlarını kurtarmıştı. Onun harcadığı çaba yüzünden bitkin düştüğünü, hiç enerjisi kalmadığını biliyordu. Ama bir yandan da tek şanslarının o olduğunu da biliyordu.

“Alistair,” diye seslendi. Gece boyunca birkaç dakikada bir

ona seslenmişti. Eğildi ve ayağıyla onun ayağını hafifçe dürttü. Ellerindeki bağları çözüp yanına gitmek, ona sarılıp serbest bırakmak için her şeyi yapabiliirdi. Onun yanında öylece yatmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamak onu çok çaresiz hissettiriyordu.

“Alistair,” diye seslendi yine. “Lütfen. Ben, Erec. Uyan. Yalvarırım. Sana ihtiyacım var... *Hepimizin* ihtiyacı var.”

Erec büyükün gece olduğu gibi onun yanıt vermesini beklerken giderek umudunu kaybetti. Alistair’in yaptığı son şeyden sonra ona geri dönüp dönmeyeceğini bilemiyordu.

“Alistair,” diye yalvardı tekrar tekrar. “Lütfen. Benim için uyan.”

Erec onu izleyerek bekledi, ama Alistair kıpırdanmadı. Hiç kıpırdamadan baygın halde yatarken, ay ışığının altında her zamanki kadar güzel gözükiyordu. Erec içinden onun geri dönmesini diledi. Başını çevirip önüne eğdi ve gözlerini yumdu. Belki de artık gerçekten de hiçbir şansları kalmamıştı. O noktada yapabileceği hiçbir şey olmayabiliirdi.

“Buradayım,” dedi yumuşak bir ses sessizliği bölerek.

Erec umutla başını kaldırıncı, Alistair’in ona baktığını gördü ve kalbi mutlulukla, aşkla ve sevinçle daha hızlı atmaya başladı. Alistair çok bitkindi, gözlerini bile açamıyordu. Sadece mahmur mahmur ona bakıyordu.

“Alistair, aşkım,” dedi Erec telaşla. “Sana ihtiyacım var. Son bir kez. Bunu sensiz yapamam.”

Alistair uzunca bir süre gözlerini kapattı, sonra azıcık araladı.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu.

“Bağlarımız. Bizi kurtarman gerek. Hepimizi.”

Alistair yine gözlerini yumdu ve Erec’in gemiyi okşayan rüzgârdan, gövdeye hafifçe vuran dalgalardan başka bir şey duymadığı uzunca bir süre geçti. Etrafa derin bir sessizlik çöktü ve Aradan daha fazla zaman geçerken Erec Alistair’in bir daha gözlerini açmayacağını sandı.

Nihayet, Erec’in bakışları altında Alistair yavaşça yine gözlerini açtı.

Alistair büyük bir çabayla gözlerini açtı, çenesini kaldırdı ve bütün gemilere bakarak etrafı inceledi. Erec onun gözlerinin renk değiştirdiğini, açık mavi bir ışıkla parıldadığını ve geceyi iki fener gibi aydınlattığını gördü.

Aniden, Alistair’in bağları çözüldü. Erec iplerin gecenin sessizliğine koptuğunu duydu ve Alistair’in iki avucunu ileri uzattığını gördü. Avuçlarından muazzam bir ışık parıladı.

Bir saniye sonra, Erec arkasında, bileklerinde bir sıcaklık hissetti. Müthiş bir ısı hissinden sonra, birden ipleri gevşemeye başladı. Erec iplerin teker teker koptuğunu hissetti ve nihayet geri kalan ipi kendisi koparmayı başarabildi.

Bileklerini havaya kaldırıp hayretle baktı. Özgürdü. Gerçekten de özgürdü.

Bir ip kopma sesi daha gelince, yanındaki Strom’un da iplerinin çözüldüğünü gördü. İpler geminin dört bir yanında ve diğer gemilerde kopmaya devam etti. Erec diğer adamların da ellerinin çözüldüğünü, sırayla özgür kaldıklarını fark etti.

Herkes ona bakınca, Erec parmağını dudaklarına götürdü, sessiz olmalarını işaret etti. Durumu muhafızların fark etmediğini, adamların sırtlarının onlara dönük olduğunu, geminin kenarında durmuş şakalaştıklarını ve geceyi izlediklerini gördü. Tabii, hiçbirisi o sırada nöbet başında değildi.

Strom'la diğerlerinin peşinden gelmesini işaret edip sessizce öne geçti ve hep birlikte yavaş yavaş adamlara doğru ilerlemeye başladılar.

“Şimdi!” diye bağırdı Erec.

Hızla koşmaya başlayınca, diğerleri de hep birlikte harekete geçip öne atıldılar ve muhafızlara varana dek durmadılar. Koşarlarken muhafızlardan bazıları güvertede zeminin gıcırdadığını fark ettiler ve hızla arkalarına dönüp kılıçlarını çektiler.

Ama Erec ve diğerleri azılı savaşçılardı, hayatta kalabilmek için ellerindeki tek şans kullanmak, düşman muhafızlarını yenmek ve karanlıkta hızla ilerlemek istiyorlardı. Strom adamlardan birinin üstüne atladı ve kılıcını savurmasına izin vermeden bileğinden tuttu; Erec de adamın beline uzanıp hançerini kaptı ve Strom kılıcını alırken adamın boğazını kesti. Aralarındaki farklılıklara rağmen, iki kardeş birlikte her zamanki gibi uyum içinde çalışıp birlikte savaşıyorlardı.

Erec'in adamları muhafızların tüm silahlarını aldılar, onları kendi kılıçlarıyla ve hançerleriyle öldürdüler. Diğer adamlar fazla ağır davranan muhafızların üstüne atlayıp onları çığlıklar arasında aşağı atıp dalgalara yolladı.

Erec diğ er gemilerine bakınca, adamlarının hepsinin dört bir yanda düşman muhafızlarını öldürmeye başladığını gördü.

“Çıpalaları kesin!” diye bağırdı.

Adamları tüm gemileri sabit tutan çıpaların iplerini kestiler ve çok geçmeden, Erec ayaklarının altında gemisinin o tanıda kıpırtısını hissetti. En sonunda, serbest kalmışlardı.

Borazanlar öttü, bağırışlar duyuldu ve daha büyük olan İmparatorluk filosu neler olduğunu fark edene tek meşaleler yakıldı. Erec dönüp açık denize çıkmalarını engelleyen gemilere baktı ve hayatının savaşıyla karşı karşıya olduğunu anladı.

Ama artık umurunda değıldi. Adamları hayattaydı.  zg rlerdi. Artık bir şansları vardı.

Bu sefer, gerçekten de savaşarak  leceklerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius suratının her yerine kan sıçradığını hissetti ve bir düzine kadar adamının siyah renkli kocaman bir atın sırtındaki bir İmparatorluk askeri tarafından öldürüldüğünü gördü. Asker Darius'un hayatında hiç görmediği kadar büyük bir kılıcı savurdu ve tek bir harekette on iki adamın birden kafasını uçurdu.

Darius dört bir yanından çığlık sesleri duydu. Adamları her yönde katlediliyordu. İnanılmaz bir manzaraydı. Düşman askerleri müthiş darbeler savuruyor, düzinelerce adamını, sonra da yüzlercesini öldürüyordu... En sonunda, ölenlerin sayısı binleri buldu.

Darius aniden kendisini bir heykel tabanlılığının üstünde buldu ve etrafına bakınca zeminin gözünün alabildiğince cesetlerle kaplı olduğunu gördü. Halkının tamamı Volusia'nın duvarlarının arasında ölüp istiflenmişti. Kimse kalmamıştı. Tek bir kişi bile sağ değildi.

Darius acıyla ve çaresizlikle haykırırken, İmparatorluk askerlerinin onu arkasından tuttuğunu hissetti ve çığlıklar arasında dünyası karardı.

Sonra, aniden uyandı, nefes nefese soluklanmaya çalıştı. Neler olduğunu, neyin gerçek neyin bir rüya olduğunu anlayabilmek için etrafına bakındı. Zincir hışırtıları duydu ve gözleri karanlığa alışınca sesin nereden geldiğini anlamaya başladı. Ayak bileklerinin etrafında kalın zincirler olduğunu gördü. Bedeninin

her yanında ağırlar ve sızılar, yeni açılmış yaraların cayır cayır yandığını hissetti ve her tarafının yaralarla ve kurumuş kanla kaplı olduğunu fark etti. Her hareketi canını bakıyordu ve bir milyon asker tarafından darbe yemiş gibiydi. Bir gözü o kadar şişmişti ki kapanmak üzereydi.

Darius ağır ağır dönüp etrafına bakındı. Bir yandan, tüm bunların bir rüya olduğuna rahatlamıştı... Ama etrafını inceledikçe yavaş yavaş olanları hatırladı ve acı hissi geri geldi. Bir rüya görmüştü, ama bir yandan da her şey son derece gerçektir. Volusia kapılarının ardında İmparatorluğa karşı verdiği savaş yavaş yavaş gözlerinin önüne gelmeye başladı. Nasıl tuzağa düştüklerini, kapıların kapandığını ve birliklerin onları kuşattığını... Adamlarının hepsinin nasıl öldüğünü hatırladı. İhaneti hatırladı.

Her şeyi hatırlayabilmek için kendisini zorladı ve hatırladığı son şey birkaç İmparatorluk askerini öldürdükten sonra bir baltanın kör tarafının başına indiği oldu.

Darius zincirlerini çınlata çınlata elini başına götürdü ve ta gözündeki şişliğe kadar inen kocaman bir şişlik hissetti. Rüya görmediğini anladı. Bu da gerçektir.

Darius her şeyi hatırlarken, hissettiği tüm acı ve pişmanlık geri geldi. Adamları, sevdiği herkes ölmüştü. Hem de onun yüzünden.

Loş ışıktaki çılgınlar gibi etrafına bakındı, adamlarını ve hayatta kalanları görmeye çalıştı. Belki de birçoğu hayattaydı ve tıpkı onun gibi tutsak alınmıştı.

“Yürü!” dedi birisi karanlıkta sert bir sesle.

Darius iri ellerin onu kollarının altından tutup ayağa kaldırdığını ve bir çizmenin beline indiğini hissetti.

Acıyla inleyip öne doğru tökezlerken zincirleri şangırdadı; önündeki bir çocuğun üstüne doğru uçtuğunu hissetti. Çocuk arkasına uzanıp Darius’un suratına dirsek attı ve onu geriye doğru sendeletti.

“Sakın bana bir daha dokunma,” diye hırladı çocuk.

Darius gibi zincirlere vurulmuş çaresizlik içine ona bakan çocuğu görünce, Darius onun uzun bir sıra oluşturan başka çocuklara zincirlerle bağlı olduğunu fark etti; çocuklar iki yönde bir sıra oluşturunuyordu ve ayak ve kol bileklerinden birbirlerine kalın zincirlerle bağlıydı. Hep birlikte loş ve taş bir tünelde bir yere götürülüyorlardı. İmparatorluk ustabaşları onları yürütmek için tekmeler ve dirsekler atıyorlardı.

Darius elinden geldiğince dikkatle onlara baktı, ama aralarında tanıdığı kimse yoktu.

“Darius!” diye fısıldadı birisi telaşla. “Sakın tekrar yere düşme! Seni öldürürler!”

Darius bu tanıdık sesi duyunca kalbi duracak gibi oldu; sesin geldiği yöne bakınca, birkaç adam ardında eski arkadaşları Desmond, Raj, Kaz ve Luzi’yi gördü; hepsi birbirine zincirlenmişti ve en az onun kadar kötü dayak yemiş gibi gözüküyorlardı. Arkadaşlarının onun hayatta olduğunu gördüklerinde ne kadar rahatladıkları belliydi.

“Bir daha konuşursan, dilini koparırım,” dedi ustabaşlarından

biri hışımlla Raj’a.

Darius arkadaşlarını gördüğüne rahatlamıştı rahatlamasına ama bir yandan da onunla birlikte savaşan ve hizmet eden, Volusia sokaklarına peşinden gelen tüm diğer adamlara ne olduğunu merak etti.

Ustabaşı sıranın arka taraflarına doğru ilerleyip gözden kaybolunca, Darius başını çevirip fısıldadı.

“Diğerlerine ne oldu? Başka kimse hayatta kaldı mı?”

İçinden yüzlercesinin hayatta kalmış olmasını, bir yerde belki tutsak olarak kaldıklarını umdu.

“Hayır,” dedi arkalarından birisi kararlılıkla. “Bir tek biz varız. Herkes öldü.”

Darius böğrüne bir tekme yemiş gibi hissetti. Herkesi yarı yolda bırakmıştı. Gözünden aniden bir damla yaş süzüldü.

İçinden hüngür hüngür ağlamak geçiyordu. Bir yanı ölmek istiyordu. Tüm o köle köylerinden gelen o savaşçıların öldüğüne inanamıyordu... Gelmiş geçmiş en büyük isyanı, İmparatorluğu sonsuza dek değiştirecek isyanı başlatmışlardı.

Ama her şey bir soykırımla sona ermişti.

Artık özgür kalma şansları yok olmuştu.

Darius derisine batan demir prangalar yüzünden açılmış yaraları ve çürükleri sızlarken acı içinde yürümeye devam etti ve etrafına bakınıp nerede olduğunu merak etti. Diğer tutsakların tüm olduğunu, hep birlikte nereye götürüldüklerini düşündü. Onlara bakarken, diğerlerinin de yaşlıları olduğunu ve inanılmaz derecede sağlıklı göründüklerini fark etti. Sanki tüm

bu gençler savaşıydı.

Karanlık taş tünelde bir köşeyi döndüler ve birden karşlarına tünelin ucundaki demir parmaklıkların arasından parlak günışığı çıktı. Darius ilerlemesi için sertçe itildi ve bir sopayla kaburgalarından dürtüldü; parmaklıklar açılana dek diğerleriyle birlikte o yana itildi ve son bir tekmeyle kendisini dışarıda buldu.

Diğer gençlerle birlikte tökezleyip onlarla toprak zemine düştü. Ağzına dolan toprakları tükürdü ve kendisini sert günışığından korumak için ellerini kaldırdı. Diğerleri de üstüne yuvarlanınca, hepsinin prangaları birbirine dolandı.

“Ayağa!” diye bağırdı bir ustabaşı.

Gençlerin yanına teker teker gidip onları sopalarla dürtüklediler; en sonunda, Darius diğerleriyle birlikte apar topar ayağa kalktı. Ona zincirlenmiş olan diğer çocuklar dengelerini kurmaya çalışırken sendeledi.

Ayağa kalktılar ve çapı yaklaşık on beş metre olan daire biçimindeki toprak zeminli bir avlunun ortasında dikildiler. Avlunun etrafı yüksek taş duvarlarla çevriliydi ve açıklıkları parmaklıklarla örtülüydü. Avlunun ortasında kaşlarını çatmış olanlara dik dik bakan bir İmparatorluk ustabaşı duruyordu. Diğerlerinin komutanı olduğu belliydi. Çok iyi yarıydı, diğerlerinden daha uzundu ve sarı boynuzları ve teni, parlak kırmızı gözleri vardı. Belinden yukarı çıplak olduğundan, iri kasları gözler önüne serilmişti. Bacakları siyah renkli bir zırhla kaplıydı, ayaklarında çizmeler vardı ve kol bileklerine üstü çivili deri kayışlar takmıştı. Üst düzey bir İmparatorluk ordu

görevlisinin nişanlarını da takmıştı. Ortada volta atıyor, pis pis çocuklara bakıyordu.

“Ben, Moog,” dedi meşum ve otoriter bir ses tonuyla. “Bana efendim diye hitap edeceksiniz. Ben yeni gardiyanınızım. Artık tüm hayatınız benim.”

Volta atarken nefes alıp veriş sesleri daha çok bir hırıltı gibi çıkıyordu.

“Yeni evinize hoş geldiniz,” diye devam etti. “Gerçi burası geçici yuvanız. Çünkü ay tepeye yükselmeden önce hepiniz ölmüş olacaksınız. Aslında, hepiniz öldüğünü izlemek benim için büyük bir zevk olacak.”

Gülümsedi.

“Ama burada olduğunuz müddetçe hayatta kalacaksınız. Beni memnun etmek için yaşayacaksınız. Başkalarını memnun etmek için. İmparatorluğu memnun etmek için. Artık sizler eğlence araçları-sınız. Bize gösteri yapıp eğlendirecek kişilersiniz. Dahası, bizler öldüğünü görüp keyifleniriz. Bunu iyi yapacaksınız.”

Gaddarca bir gülümsemeyle onlara bakarak volta atmaya devam etti. Uzaktan müthiş bir çığlık sesi geldi ve Darius’un ayaklarının altındaki zemin zangırdadı. Kana susamış yüz bin düşmanın haykırışı gibiydi.

“Bu çığlığı duyuyor musunuz? Bu, ölüm çığlığı. Akan susamışlık. Orada, şu duvarların ardında kocaman bir arena var. Arenada başkalarıyla ve kendinizle savaşıacaksınız. Ta ki tek biriniz bile sağ kalmayana dek devam edeceksiniz.”

İç çekti.

“Üç rauntluk bir savaş olacak. Son rauntta sağ kalanınız olursa, size özgürlüğünüz bahşedilecek, tüm zamanların en iyi arenasında savaşma şansı verilecek. Ama sakın umutlanmayın. Bugüne dek kimse orada savaşacak kadar uzun süre hayatta kalmadı.

“Çabuk ölmeyeceksiniz. Bundan emin olmak için buradayım. Ağır ağır ölmenizi istiyorum. Bizleri eğlendirmenizi istiyorum. Savaşmayı ve iyi savaşmayı öğrenip aldığımız keyfi uzatacaksınız. Çünkü artık sizler insan değilsiniz. Köle de değilsiniz. Kölelerden de alt sınıfsınız: Artık gladyatörlersiniz. Yeni ve son rolünüze hoş geldiniz. Uzun sürmeyecek.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Volusia ardında yüz binlerce adamıyla çölde ilerliyor, adamlarının çizmelerinin sesleri etrafta yankılanıyordu. Bu ses kulaklarına çok tatlı geliyordu; ona bir ilerleme ve zafer sesini andırıyordu. İlerlerken etrafına bakınıyor, ufku kaplayan, İmparatorluk başkentinin etrafındaki kuru ve sert kumlara saçılmış cesetleri gördükçe tatmin oluyordu. Binlerce kıpırtısız, sırt üstü yere saçılmış, devasa bir dalgayla dümdüz olmuş gibi acı içinde göğes bakan ceset vardı.

Volusia onları öldüren şeyin devasa bir dalga olmadığını biliyordu. Voks denen büyücüler bu katliamdan sorumluydu. Çok güçlü bir büyü yapmış, onu tuzağa düşürüp öldürebileceğini düşündükleri herkesi öldürmüşlerdi.

Volusia başardığı işi izlerken, o zafer gününün keyfini çıkarırken ve onu öldürmek isteyenleri bir kez daha alt ettiğinin yarattığı zevkle yürürken sııttı. Bu cesetlerin hepsi İmparatorluk liderlerine, yüce savaşçılara, hayatlarında bir kere bile yenilmemiş ve başkentle arasında olan tek şey olan kişilere aitti. Artık tüm bu İmparatorluk liderleri, Volusia'ya karşı çıkmaya cüret etmiş ve ondan daha zeki olduğunu sanan adamlar ölmüştü.

Volusia aralarında ilerlerken, kâh cesetlerin yanından dolanıyor, kâh üstlerinden geçiyordu. Bazen de canı istediği için üstlerine basıyordu. Düşmanlarının etlerini çizmelerinin altında

hissetmekten büyük bir zevk alıyordu. Kendisini yine bir çocuk gibi hissediyordu.

Volusia başını kaldırdı ve ilerideki başkenti, ufukta parıldayan kocaman altın renkli kubbesini, etrafını çevreleyen otuz metrelik yüksek duvarları, göklere kadar yükselen kemerli altın kapılarının bulunduğu girişini gördü ve kaderinin onu getirdiği yerin heyecanına kapıldı. Artık kendisiyle nihai güç kaynağının arasında hiçbir engel kalmamıştı. Artık İmparatorluğu yönetmek için onu engelleyebilecek politikacılar, liderler veya komutanlar yoktu. Tam üç ay boyunca peş peşe kocaman ordusuyla ele geçirdiği şehirlerle yaptığı uzun yolculuğun sonunda, oraya varabilmişti. Sadece o duvarların, o parıldayan altın kapıların ardında fethedeceği son yer duruyordu. Çok geçmeden, içeride olacaktı, tahtı ele geçirecekti ve bunu yaptığında artık onu durdurabilecek hiçbir şey ya da hiç kimse olmayacaktı. İmparatorluğun tüm ordularını, tüm eyaletlerini ve bölgelerini, dört boynuzu ve iki kuleyi ve son olarak da onu, yani bir insanı en yüce komutanı olarak seçecek İmparatorluğun tüm yaratıklarını ele geçirecekti.

Dahası, ona *Tanrıça* diye hitap etmek zorunda kalacaklardı.

Bunu düşününce gülümsedi. Her şehirde, her güç merkezinde heykellerini diktirecek, kendi ismini taşıyan kutlama günleri düzenleyecek, insanların birbirlerini onun ismini söyleyerek selamlamasını sağlayacaktı. İmparatorluk çok geçmende ondan başkasının ismini bilmeyecekti.

Volusia sabahın erken saatlerinde güneşlerin altında

ordusunun başında yürürken o altın kapılara baktı ve bunun hayatının en muhteşem anlarından biri olacağını fark etti. Adamlarının önünde yürürken kendisini yenilmez hissediyordu... Özellikle de birliklerindeki o hainler öldüğü için. Onun sırf genç olduğu için saf olduğunu, tuzaklarına düşeceğini düşündükleri içi ne büyük aptallık etmişlerdi. Sanki onların yaşça büyük olması bir işe yaramıştı... Hepsi ölmüştü. Sadece genç yaşta ölmüşlerdi. Onun zekâsını, onlarınkinden çok daha büyük olan zekâsını hafife aldıkları için vakitsizce ölmüşlerdi.

Yine de, Volusia yola devam ederken ve çöldeki İmparatorluk askerlerinin cesetlerine bakarken giderek endişelenmeye başladı. Etrafta olması gerektiği kadar da ceset olmadığını fark etti. Olsa olsa birkaç bin ceset vardı. Düşündüğü gibi yüz binlerce cesetle, İmparatorluğun esas ordusunun askerlerinin cesetleriyle karşılaşmamıştı. Yoksa o liderler askerlerinin tamamıyla savaşıp mıydı? Savaşmamışlarsa nerede olabilirlerdi?

Düşünmeye başladı: Liderleri ölen İmparatorluk başkenti hala kendisini savunacak güçte olabilir miydi?

Volusia şehir kapılarına yaklaşırken, Vokin'den öne çıkmasını ve ordusunun durmasını işaret etti.

Adamlar teker teker arında durdular ve en sonunda sabahın o erken saatlerinde çölde bir sessizlik oldu. Etrafta sadece rüzgârın uğultusu, havaya kalkan tozların ve uçuşan dikenli çalılıkların sesi duyuluyordu. Volusia devasa mühürlü kapılara, üslü desenlerle, işaretlerle, sembollerle kaplı, İmparatorluk diyarlarında yapılan eski savaşçıların öykülerini anlatan altından

giriş baktı. Bu kapılar tüm imparatorlukta dillere destandı; süslenmelerinin yüz sene sürdüğü ve kalınlıklarının dört metre olduğu konuşulurdu. Tüm İmparatorluk diyarlarının gücü temsil eden bir işaretti.

Kapılardan sadece on beş metre kadar ötede olan Volusia daha önceden başkentin girişine hiç o denli yaklaşmamıştı ve hayranlıkla kapılara ve temsil ettikleri şeylere bakıyordu. Bu kapılar sadece bir güç ve istikrar sembolü değil, aynı zamanda bir baş şaheser ve çok eski zamanlardan kalma bir sanat eseri idi.

İçinden elini uzatıp o altın kapılara dokunmak, üstlerine oyulmuş imgelerin üstünde gezdirmek geçti.

Ama bunun doğru zaman olmadığını biliyordu. Kapıları incelerken içini kötü bir his kaplamaya başladı. Bir terslik vardı. Kapılarda hiç muhafız yoktu. Dahası, her yer fazla sessizdi.

Volusia başını kaldırıp duvarın üstüne bakınca, siperlerde binlerce İmparatorluk askeri olduğunu gördü; adamlar siperlere dizliyor, oklarını ve mızraklarını hazırlamış onlara bakıyorlardı.

Aralarında da aşağıya bakan bir İmparatorluk generali duruyordu.

“Bu kadar yaklaşmakla aptallık ettiniz,” diye seslendi adam. Kükremeyi andıran sesi her yerde yankılandı. “Yayların ve mızrakların menzilinde duruyorsunuz. Parmağımı hafifçe oynatmam anıdan ölmeniz için yeterli.

“Ama size merhamet eyleyeceğim. Ordunuza silahlarını indirmesini söyleyin, ben de hayatınızı almayayım.”

Volusia suratı güneşin parlaklığından görünmeyen generale

baktı; başkenti korumak için geriye kalan tek komutan oydu. Sonra, siperlerdeki adamlarına, yaylarını onlara çevirmiş aşağıya bakan adamlarına baktı. Adamın dediği şeyi yapacağını biliyordu.

“Sizin ordunuzun silahlarını indirmesi için bir şans vereceğim,” diye seslendi. “Sonra, adamlarınızın hepsini öldürüp bu şehri dümdüz edeceğim.”

General pis pis güldü ve Volusia onun ve adamlarının hepsinin yüz zırhlarını indirip savaşmaya hazırlandıklarını gördü.

Volusia bir anda şimşek gibi bin mızrağın ve bin okun fırlatıldığını duydu ve başını kaldırdığında, göğün dosdoğru üstüne gelmekte olan bu silahlarla kararıp kaplandığını gördü.

Hiç korkmadan ve kılını dahi kıpırdatmadan orada durdu. Bu silahların hiçbirinin ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Ne de olsa, kendisi bir tanrıçaydı.

Yanında olan Vok yeşil renkli tek avucunu açtı, elinden yeşil bir küre fırladı ve Volusia’nın başından birkaç adım aşağıda yeşil ışıklı bir kalkan oluşturup karşısında durdu. Bir saniye sonra, mızraklar ve oklar Volusia’ya hiç zarar vermeden yanına düştü ve kocaman bir öbek oluşturdu.

“Silahlarınızı bırakmanız için son bir şans daha veriyorum!” diye seslendi.

İmparatorluk generali öfkelendiği her halinden belli bir biçimde sert bir ifadeyle orada durdu ve seçeneklerini düşünmeye koyuldu, ama ona yanıt vermedi. Adamlarına bir işaret daha verince, Volusia bir kez daha saldıracaklarını anladı.

Vokin'e bir işaret verdi, Vokin de adamlarına. Düzinelerce Vok öne çıktı, sıraya dizildi ve ellerini başlarının üstüne kaldırıp avuçlarını düşmanlara çevirdi. Bir saniye sonra, göğü düzinelerce yeşil renkli küreler kapladı ve bunlar şehir duvarlarına yöneldi.

Volusia büyük bir beklentiyle olanları izledi; duvarların çökmesini, bütün adamların ayaklarının dibine yığılmasını ve başkentin kendisinin olmasını bekledi. Çoktan tahta oturmayı istiyordu.

Ama yeşil kürelerin başkentin duvarlarına hiçbir zarar vermeden çarpıp geri sekmesini ve parlak ışıklar saçarak gözden kaybolmasını hayal kırıklığıyla izledi. Neden etkisizi olduklarını anlayamadı.

Volusia Vokin'e baktığında, onun da şaşkın olduğunu gördü.

Yukarıdaki İmparatorluk komutanıysa onlara bakıp pis pis sırıttı.

“Büyücülük gücü olan bir tek sizler değilsiniz,” dedi. “Bu başkentin duvarları hiçbir büyüyle yıkılamaz... Binlerce senedir zamana direndiler, barbarları ve sizinkinden büyük orduları uzak tuttular. Onları alt edebilecek hiçbir büyü yok... Bunu sadece insan elleri yapabilir.”

Komutan keyifle sırıttı.

“O yüzden, sizden önce burayı fethedebileceğini sananlarla aynı hataya düştünüz. Bu başkente yaklaşabilmek için büyüde medet umdunuz... Şimdi, bunun bedelini ödeyeceksiniz.”

Siperlerin dört bir yanında borazanlar öttü ve Volusia yukarıya bakınca ufukta bir ordunun askerlerinin dizildiğini gördü.

Yüz binlerce askerden oluşan muazzam ordu ufku kaplamış karartmıştı ve arkasındaki adamlardan çok daha kalabalıktı. Belli ki bu askerler duvarın ardında, başkentin diğer tarafında çölde İmparatorluk komutanının emrini beklemişti. Volusia sadece sıradan bir diğer savaşa adım atmamıştı... Bu, kesinlikle kıran kırana geçecek bir savaştı.

Bir borazan daha öttü ve birden karşısındaki o kocamana altın kapılar açılmaya başladı. Kapılar giderek daha da aralandı ve tam o sırada binlerce daha İmparatorluk askeri onlara hücumla geçerken müthiş bir savaş çılgılığı duyuldu.

Bu arada, ufukta bekleyen yüz binlerce asker de saldırıya geçti; birliklerini İmparatorluk şehrinin etrafına dağıtıp onlara her iki yönden saldırmaya başladılar.

Volusia istifini bozmadı, tek yumruğunu havaya kaldırıp indirdi.

Ardındaki ordusu da muazzam bir çılgılla İmparatorluk askerlerini karşılamak için öne atıldı.

Volusia bunun başkentin kaderine, hatta İmparatorluğun kaderine karar verecek olan savaş olacağını biliyordu. Büyücülerini onu yarı yolda bırakmışlardı... Ama askerleri bunu yapmayacaktı. Ne de olsa, herhangi bir erkekten daha gaddar olabilirdi ve bunun için büyüye ihtiyacı yoktu.

Adamların üstüne geldiğini gördü ve öldürmeyi veya öldürülmeyi reddedermiş gibi olduğu yerde kaldı.

ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn irkildi ve başının şiştiğini hissederek gözlerini açtı. Nerede olduğunu bilemeyerek etrafına bakındı. Sert ve ahşap bir platformun üstünde yan yattığını fark etti ve dünya etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Bir inleme sesi duydu ve yanağında ıslak bir şey hissetti. Başını kaldırıncı Krohn'un yanına kıvrılmış onu yaladığını gördü ve içini büyük bir sevinç kapladı. Krohn hasta, açlıktan ve yorgunluktan bitkin düşmüş gözüküyordu... Ama hayattaydı. Önemli olan da buydu. O da kurtulmuştu.

Gwen dudaklarını yaladı ve önceki kadar kuru olmadıklarını fark etti; hatta dudaklarını yalayabildiğine bile sevindi, çünkü ilk kendisine geldiğinde dili hareket edemeyecek kadar şişti. Ağzına birkaç damla buz gibi su aktığını hissetti. Gözünün ucuyla bakınca, o çöl göçebelerinden birinin tepesine dikilmiş ona bir su kesesinden su içirmeye çalıştığını gördü. Suyu açlıkla tekrar tekrar yalayıp tuttu; sonra göçebe keseyi yine geriye çekti.

Yaratık elini geri çekerken, Gwen elini uzatıp bileğini kavradı ve keseyi Krohn'a itti. İlk önce göçebe bunun ne anlama geldiğini anlamadı, ama sonra durumu kavradı ve Krohn'un ağzına da biraz su akıttı. Gwen Krohn'un suya tepki verdiğine ve yanında nefes nefese içtiğini görünce sevindi.

Gwen başının yine sarsıldığını hissetti. Platform yine harekete mişti. Yan yatarak etrafına bakınırken, gökten ve ilerleyen

bulutlardan başka bir şey görmedi. Yüksekçe kaldırıldığını, platformun her hareket edişinde daha da yükseklerle gittiğini hissetti ve ne neler olduğunu, ne de nerede olduğunu anlayabildi. Doğrulacak gücü yoktu, ama başını biraz çevirmeyi başarinca ahşaptan geniş bir platformun üstünde yattığını ve platformun iki ucundan iplerle havada durduğunu gördü. Yükseklerdeki birisi gıcırdayan eski ipleri çekiştiriyordu ve her çekilişinde platform biraz daha yüksekçe gidiyordu. Gwen dimdik, sonu görünmeyen, bayılmadan önce gördüğünü hatırladığı kayalıklardan yukarı taşınıyordu. Bunlar siperlerle ve parıldayan şövalyelerle dolu olan yamaçlardı.

Bunları hatırlayan Gwen dönüp boynunu çevirdi ve aşağı baktı, ama birden başı fena halde döndü. Çölün zemininden yüzlerce adım yukarıdaydılar ve yükselmeye devam ediyorlardı.

Yukarı baktığındaysa, yüzlerce adım yukarıdaki siperleri gördü; gözleri güneşten kamaşıyordu, ama onlara bakan şövalyeleri ve iplerin her çekilişinde yukarı çıktıklarını görebiliyordu.

Gwen derhal dönüp platforma göz attı. Tanıdığı herkesin orada olduğunu görünce derin bir oh çekti: Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Aberthol, Illepra, bebek Krea, Stara, Brant, Atme ve birkaç Gümüş askeri. Hepsi platformda yatıyordu ve ağızlarına ve yüzlerine su döken göçebeler onlarla ilgileniyorlardı. Gwen bu tuhaf göçebe yaratıklara hayatlarını kurtardıkları için büyük bir minnet hissetti.

Tekrar gözlerini yumup başını sert platforma yasladı ve Krohn

tekrar yanına kıvrılırken başının külçe gibi ağır olduğunu hissetti. Etrafa tatlı bir sessizlik çökmüştü; rüzgârın ve gıcırdayan iplerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Onca yolu çok uzun sürede gelmiş, yolculuğun ne zaman sona ereceğini merak etmişti. Çok geçmeden, yukarıya çekilmiş olacaktı ve o şövalyelerin bu göçebe yaratıklar kadar misafirperver olduklarını umuyordu.

Platform her yukarı çekildiğinde, güneşlerin etkisi daha da güçlendi, sıcaklık arttı ve gizlenecek hiçbir yer kalmadı. Gwen kızarmak üzere olduğunu, güneşin merkezine çekildiğini hissetti.

Gözlerini açtığında, platform son bir kez daha yukarı çekildi ve uyuya kaldığını anladı. Bir kıpırtı hissetti. Yaratıkların onu hızla taşıdığını, onu ve arkadaşlarını kanvas kumaşlara yatırıp platformdan siperlere doğru götürdüklerini gördü.

Yavaşça taş bir zemine bırakıldığını hissedince, başını kaldırıp güneşe karşı birkaç kere gözlerini kırıştırdı. Boynunu kaldıramayacak kadar bitkindi ve uyanık mı olduğunu rüya mı gördüğünü anlayamıyordu.

Karşısında ona yaklaşmakta olan, kusursuz parlak plaka ve zincir zırhlar giymiş şövalye vardı; adamlar etrafını sarıp merakla ona baktılar. Gwen şövalyelerin nasıl o kocaman çölde, o geniş hiçliğin orta yerinde olduğunu, o muazzam yamacın tepesinde ve o güneşlerin altında olduklarını anlayamamıştı. Orada nasıl hayatta kalıyorlardı? Neyi koruyorlardı? Neden kraliyet zırhlarına benzer zırhları vardı? Tüm bunlar bir rüya mıydı diye düşünüyordu.

Çok eski muhteşem gelenekleri olan Halka'da bile bu

adamlarınkiyle yarışamayacak zırhlar vardı. Hayatında gördüğü en süslü zırhlardı; gümüşten, platinden ve bilmediği bir metalin karışımından yapılmışlardı ve üstlerinde hem karmaşık işaretler vardı, hem de adamların silahları da bunlar kadar güzeldi. Bu adamların profesyonel asker oldukları belliydi. Ona küçüklüğünde babasıyla sahaya gittiği zamanları hatırlattı; babası ona askerleri gösterirdi, Gwen de onların görkemli bir biçimde sıraya dizilişini izlerdi. Karşısındaki gibi muhteşem bir güzelliğin nasıl var olduğunu, bunun nasıl mümkün olabileceğini düşündü. Belki de ölmüştü ve gördükleri onun cennete dair düşündükleriydi.

Ama sonra askerlerden birinin diğerlerinin önüne çıktığını, miğferini çıkarıp bilgelik ve merhamet dolu masmavi gözleriyle ona baktığını fark etti. Otuzlu yaşlarında gözüken adamın görünümü çok çarpıydı; başı tamamıyla dazlaktı ve açık sarı bir sakalı vardı. Diğerlerinden daha kıdemli olduğu belliydi.

Şövalye bakışlarını göçebelere çevirdi.

“Yaşıyorlar mı?” dedi.

Göçebelerden biri yanıt olarak uzun değneğini kaldırdı ve Gwendolyn’i hafifçe dürtükledi. Gwen hafifçe kıpırdandı. Doğrulanabilmek, onlarla konuşmak ve kim olduklarını öğrenmek için can atıyordu... Ama fazlasıyla bitkindi ve boğazı yanıt veremeyecek kadar kuruydu.

“İnanılmaz,” dedi bir başka şövalye mahmuzlarını çınlata çınlata öne çıkararak. Diğerleri de onlara yaklaştılar ve etraflarını çevirdiler. Hepsinin büyük bir merak içinde olduğu aşikârdı.

“Mümkün değil,” dedi biri. “Büyük Hiçlik’ten nasıl kurtulmuş olabilirler?”

“Kurtulmuş olamazlar,” dedi bir başkası. “Bunlar çölde yaşayanlardan olmalı. Bir şekilde Yamacı aşıp çölde kaybolmuş ve geri dönmeye karar vermiş olmalılar.”

Gwendolyn yanıt vermek, olan biten her şeyi anlatmak istedi, ama sözcükleri söyleyemeyecek kadar yorgundu.

Kısa bir sessizlikten sonra liderleri öne çıktı.

“Hayır,” dedi kendinden emin bir biçimde. “Şu zırhlardaki işaretlere bakın,” dedi Kendrick’i ayağıyla dürterek. “Bunlar bize ait değil. İmparatorluk zırhları da değil.”

Tüm şövalyeler şok içinde onlara yaklaştılar.

“O halde, nereden geldiler?” dedi birisi şaşkınlıkla.

“Bizi nerede bulacaklarını nasıl bildiler?” dedi bir başkası.

Lider göçebelere döndü.

“Onları nerede buldunuz?” diye sordu.

Göçebelerden biri yanıt olarak cıyakladı ve Gwen liderlerinin gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

“Kum duvarının diğer tarafında mı?” dedi şövalye. “Emin misiniz?”

Göçebeler yine cıyakladılar.

Komutan adamlarına döndü.

“Burada olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum. Sanırım, şansları yaver gitti... Göçebeler onları buldu, bedelini almak istediler bizlerden olduklarını sanıp buraya getirdiler.”

Şövalyeler birbirlerine baktılar. Daha önce hiç o tür bir

durumla karşılaşmadıkları belliydi.

“Onları buraya kabul edemeyiz,” dedi şövalyelerden biri. “Kuralları biliyorsunuz. Onları alırsak bir iz bırakmış oluruz. İz bırakmak yok. Asla. Onarlı Büyük Hiçliğe geri yollamamız gerek.”

Uzunca bir sessizlik oldu ve sadece rüzgârın uğultusu arasında devam etti. Gwen onların ne yapacaklarını düşündüklerini anladı, ama uzun sessizlik hoşuna gitmedi.

Onarla itiraz etmek, onları geriye yollayamayacaklarını söylemek, bunu yapamayacaklarını anlatmak için doğrulmaya çalıştı. Başlarından geçenlerden sonra geri dönemezlerdi.

“Onları geri yollarsak, kesin olarak ölürler,” dedi lider. “Şeref kurallarımız çaresiz kişilere yardım etmemizi söyler.”

“Ama onarlı buraya alırsak, hepimiz ölebiliriz,” dedi bir başka şövalye. “İmparatorluk izimizi bulabilir. Gizlendiğimiz yeri öğrenebilirler. Tüm halkımızı tehlikeye atarız. Birkaç yabancıyı mı ölmesi iyi, tüm halkımızın mı?”

Gwen liderlerinin sıkıntıyla zorlu bir karar vermeye çalıştığını fark etti. Bu tür zorlu kararlar vermenin ne demek olduğunu biliyordu. Kendisiyse başkalarının merhametine sığınmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin durumdaydı.

“Olabilir,” dedi liderleri en sonunda durumu kabullenmiş gibi. “Ama masum insanların ölmesine izin veremem. Onları buraya alacağız.”

Adamlarına döndü.

“Onları diğer tarafa indirin,” dedi otoriter bir sesle. “Onları

Kralımızı götüreceğiz ve ne yapılacağına kendisi karar verecek.”

Adamları emrine uydu ve derhal harekete geçtiler; platformu diğer tarafta indirmeye hazırlanırlarken, adamlardan birisi tereddütle liderlerine baktı.

“Kral’ın kanunlarına karşı geliyorsun,” dedi. “Yamaca yabancılar alınmaz. Asla.”

Liderleri kararlılıkla ona baktı.

“Hiçbir yabancı bugüne dek kapılarımıza varmayı başaramadı.”

“Kral seni bu yüzden tutsak edebilir,” dedi şövalye.

Ama komutan vazgeçmedi.

“Bu, göze aldığım bir risk.”

“Yabancılar için mi? Beş para etmez çöl göçebeleri için mi?” dedi şövalye şaşkınlıkla. “Bu insanların kim olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Tüm hayatlar değerlidir. Dahası, şerefim hapiste geçireceğin bir ömre bedel.”

Liderleri onları beklemekte olan adamlarına başıyla bir işaret verdi ve Gwen kendisini bir anda bir şövalyenin kollarında buldu. Adamın metal zırhının sırtına battığını hissetti. Dağ yamacının tepsinde geniş ve düz taş bir zeminde yürüdüklerini gördü. Açıklık alan yüz metre genişliğinde olabilirdi. Epeyi yürüdüler ve Gwen kendisini şövalyenin kollarında çok uzun süredir olmadığı kadar rahat hissetti. O anda, içinden ona teşekkür etmek geçiyordu, ama ağzını bile açamayacak kadar yorgundu.

Siperlerin diğer tarafına vardılar ve şövalyeler onları

yeni bir platforma koyup yamacın diğ er tarafına indirmeye hazırlanırken, Gwen ileriye bakıp nereye gideceklerini gördü. Asla ama asla unutmayacağı, nefes kesecek kadar etkileyici bir manzaraydı.   lden bir sfenks gibi, kocaman bir daire biçiminde yükseliyordu.  ylesine geni ti ki, bulutların arasında gözden kayboluyordu. Bunun koruyucu bir duvar olduğunu fark etti. Yamacın diğ er tarafında ve aşağıda bir okyanus kadar büyük, çöl g ne lerinin altıdan parıldıyan masmavi bir g l gördü. Mavinin canlılığı, tüm o su manzarası nefesini kesti.

G l n ardındaysa, ufukta kocaman bir diyar gördü. O kadar uçsuz bucaksız bir yerdi ki nerede sona erdiğini bile göremiyordu. Çok içinde canlı, yemyeşil, hayat saçan bir yer olduğunu fark etti. G z alabildiğince uzanan tartlılar, meyve ağaçları, ormanlar,  z m bağları ve meyve bahçeleriyle doluydu. Hayat taşan bir yerdi. Hayatında gördüğü en güzel, en resmi andıran yerdi.

“Ho  geldiniz, leydim,” dedi liderleri. “Yamacın ötesindeki diyardasınız.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey kıvrılarak yattığı yerde rüyalarını bölen o dinmek bilmemiş ısrarcı inleme sesiyle uyandı. Ağır ağır uyandı; uyanık mı yoksa o bitmek bilmez kâbusunda mı olduğunu anlayamadı. Loş ışıktaki gözlerini kırıştırdı ve rüyasının etkisinden sıyrılmaya çalıştı. Kendisini iplere bağlı bir kukla olarak görmüştü; Finialılar tarafından tutulan Volusia duvarlarından sarkıtılmıştı; adamlar ipleri aşağı yukarı çekiyor, Godfrey'in kolları ve bacakları şehrin girişinin üstünde sallanıyordu. Bu şekilde, binlerce vatandaşın gözlerinin önünde katledilişini, Volusia sokaklarının kanla kaplanışını izlemeye zorlanıyordu. Ne vakit katliamın sona erdiğini düşünecek olsa, Finialı adam ipleri tekrar çekiyor, onu aşağı yukarı oynatıyor, bunu sürekli olarak tekrarlıyordu...

Nihayet, Godfrey o inleme sesiyle uyandı, yana döndü ve başı fena halde zonklarken inleme sesinin birkaç adım ötesinde nereden geldiğine baktı. Akorth ve Fulton yanında yerde yatıyorlardı ve ikisi de her yerleri siyah ve mor çürüklerle kaplanmış bir halde inliyorlardı. Yakınlarında olan Merek ve Ario da taş zemine serilmiş durumdaydı. Godfrey orasının bir hapisane hücresi olduğunu hemen anladı. Hepsi çok feci dayak yemiş gibiydi... Ama en azından hepsi bir aradaydı ve görebildiği kadarıyla nefes alıp veriyorlardı.

Godfrey o anda hem rahatladı, hem de perişan hissetti.

Şahit olduğu tuzaktan sonra, hayatta olduğuna, oradaki Finialılar tarafından katledilmediğine inanamıyordu. Ama bir yandan da adeta içi boşalmıştı ve suçluluk duygusuna kapılmıştı. Darius’la diğerlerinin Volusia duvarlarının ardında tuzağa düşmesinin sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Bunlar sırf saflığı yüzünden başına gelmişti. Finialılara nasıl güvenmek gibi bir aptallık etmişti?

Godfrey gözlerini yumup başını salladı, bu anıları unutmak istedi; keşke o gece daha farklı şeyler olsaydı diye düşündü. Darius’u ve diğerlerini aptallık edip katledilecek koyunlar gibi şehre yönlendirmişti. Zihninde tekrar tekrar canlarını kurtarmaya, kaçmaya çalışan o adamların çığlıklarını duyuyor, sesler beyninde yankılanıyor ve ona hiç huzur vermiyordu.

Godfrey kulaklarını elleriyle kapatıp sesleri dindirmeye, her ikisi de çürükleri ve sert taş bir zeminde gece uyumuş olmaları yüzünden inleyip duran Akort’la Fulton’ın seslerini yok etmeye çalıştı.

Doğruldu, başının adeta milyon parçaya ayrıldığını hissetti ve etrafına bakınınca içinde kendisinin, arkadaşlarının ve tanımadığı birkaç kişinin daha olduğu ufak bir hücrede olduklarını gördü. Hücrenin o hali ona ölümün kısa sürede gelebileceğini hatırlattı ve bu onu bir parça rahatlattı. O hücrenin diğerinden daha farklı olduğu, yakında ölecek tutsakların tutulduğu bir yer olduğu belliydi.

Godfrey uzaklardan bir yerden sürüklenen bir tutsağın bir koridordan gelen çığlıklarını duydu ve orasının gerçekten

de infaz edileceklerin tutulduğu bir yer olduğunu anladı. Volusia'da farklı infazlar yapıldığını duymuştu ve kendisinin ve diğerlerinin günün ilk ışıklarında zorla dışarıya çıkartılıp arenada harcanacaklarını anladı. Böylece, şehir halkı gerçek gladyatör savaşları başlamanda önce onların Razifler tarafından parçalanarak öldürülüşünü izleyebilecekti. Bu yüzden onları o kadar süre canlı tutmuşlardı. En azından, artık her şey mantıklı geliyordu.

Godfrey apar topar elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu, uzanıp arkadaşlarını d rt kledi ve uyandırmaya çalıştı. Başı dönüyor, şişliklerle ve   r klerle dolu bedeninin her yanı sızlıyordu ve kıpırdamak canını yakıyordu. Hatırladığı son şey bir askerin ona vurmasıydı. Bayıldıktan sonra da epeyi tartaklanmış olmalıydı. Hain  dlekle olan Finialıların onu kendilerinin öldürmeye cesaret edemediği belliydi.

Godfrey alnını tuttu ve i ki içmediği halde o kadar ağrıdığına şaştı. Dengesini sağlayamadan, dizleri titreye titreye ayağa kalktı ve karanlık hücrede etrafına bakındı. Tek bir muhafız parmaklıkların dışında sırtını onlara dönmüş, içerisini pek de izlemeden duruyordu. Ama bu hücrelerde hem çok sayıda kilit vardı, hem de kalın demir parmaklıklar. Godfrey bu sefer kolay kolay ka amayacaklarını anladı. Bu sefer, ölene dek içeride hapsolmuşlardı.

Akorth, Fulton, Ario ve Merek yavaş yavaş ayağa kalktıkları ve onun gibi etraflarına bakındılar. Godfrey arkadaşlarının gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu görebiliyordu... Tabii, bir de

olanları hatırlamaya başladıklarında hissettikleri pişmanlığı.

“Hepsi öldü mü?” diye sordu Ario ona.

Godfrey ağır ağır evet der gibi başını sallarken midesine bir ağır saplandığını hissetti.

“Bizim suçumuz. Onları yarı yolda bıraktık,” dedi Merek.

“Evet, bizim suçumuz,” dedi Godfrey çatlak bir sesle.

“Sana Finialılara güvenmemeni söylemiştim,” dedi Akorth.

“Mesele bunların kimin suçu olduğu değil, bu konuda ne yapacağımız,” dedi Ario. “Kardeşlerimizin boş yere ölmesine izin mi vereceğiz? Yoksa intikam mı alacağız?”

Godfrey genç Ario’nun ne kadar ciddi olduğunu fark edince, tutsak alınıp öldürölmek üzere olduğu halde yıkılmaz bir kararlılık sergilemesinden etkilendi.

“İntikam mı?” dedi Akorth. “Delirdin mi? Toprağın altındayız, demir parmaklıklar ardındayız ve İmparatorluk muhafızları başımızda bekliyor. Bütün adamlarımız öldü. Düşman bir şehrin ve ordunun orta yerindeyiz. Altınlarımızın tamamını kaybettik. Planlarımız yerle bir oldu. Ne tür bir intikam alabiliriz?”

“Her zaman bir yol vardır,” dedi Ario kararlılıkla. Merek’e baktı.

Herkes Merek’e bakınca, Merek kaşlarını çatı.

“İntikam konusunda uzman değilim,” dedi. “Beni rahatsız edenleri öldürürüm. Beklemem.”

“Ama sen usta bir hırsızsn,” dedi Ario. “Tün hayatını bir hapisane hücresinde geçirdiğini kendin söyledin. Bizi buradan

mutlaka kurtarabilirsin.”

Merek dönüp hücreyi, parmaklıkları, pencereleri, anahtarları ve muhafızları bir uzmanın keskin bakışlarıyla inceledi. Her şeye dikkatle baktıktan sonra, sıkkın bir ifadeyle onlara baktı.

“Burası sıradan bir hücre değil,” dedi. “Bir Finia hücresi olmalı. Masraftan hiç kaçınmamışlar. Hiçbir zayıf noktası veya çıkış yolu yok. Keşke size başka bir şey söyleyebilseydim.”

Godfrey yoğun duygulara kapılıp diğer tutsakların koridordan gelen ıglıklarını duymamaya çalıştı; hücrenin kapısına yürüyüp alnını soğuk ve kalın demire yasladı ve gözlerini yumdu.

“Onu buraya getirin!” diye kükredi birisi baş koridorda.

Godfrey gözlerini açtı, başını çevirdi ve birkaç İmparatorluk muhafızlarının bir tutsağı koridorda sürüklediklerini gördü. Bu mahkûmun omzundan göğsüne sarkan kırmızı bir kuşak vardı ve hiç direnmeden adamların arasında kendini bırakmış bir halde yürüyordu. Hatta adamlar yaklaştıkça, Godfrey adam baygın olduğu için muhafızların onu sürüklemek zorunda kaldıklarını gördü. Adamda ciddi bir sorun olduğu belliydi.

“Bana bir başka veba kurbanı mı getirdin?” diye bağırdı muhafız küstah bir tavırla. “Onu ne yapmamı bekliyorsun?”

“Bizi ilgilendirmez!” diye bağırdı diğerleri.

Nöbet tutmakta olan muhafız korkuyla ellerini havaya kaldırdı.

“Ona dokunmam!” dedi. “Onu şuraya koyun... Diğer vebalılarla birlikte çukura götürün.”

Muhafızlar şaşkın şaşkın ona baktılar.

“Ama adam henüz ölmedi,” dediler.

Muhafız kaşlarını çattı.

“Umurumda mı olduğunu sanıyorsunuz?”

Muhafızlar bunları dinlerken birbirlerine baktılar ve adamı hapishane koridorunda sürükleyerek kocaman bir çukura attılar. Godfrey çukurun aynı kırmızı kuşaklardan takmış bir sürü cesetle dolu olduğunu fark etti.

“Ya kaçmaya çalışırsa?” dedi muhafız diğerlerine bakmadan önce.

Yüksek rütbeli komutanın suratında gaddarca bir gülümseme belirdi.

“Vebanın bir adama ne yaptığını biliyor musun?” dedi. “Adam sabaha kadar ölmüş olur.”

İki muhafız dönüp uzaklaşırlarken, Godfrey başında muhafız olmayan o çukurda yatan veba kurbanına baktı ve aklına bir fikir geldi. O kadar çılgınca bir şeydi ki işe yarayabilirdi.

Akorth’la Fulton’a döndü.

“Bana yumruk atın,” dedi.

Arkadaşları şaşkınlıkla ona baktılar.

“Bana yumruk atın dedim!”

İki arkadaşı başlarını salladılar.

“Çıldırdın mı?” dedi Akorth.

“Sana yumruk atmam,” dedi Fulton hemen. “Hak ediyorsun, ama atmam.”

“Bana yumruk atın dedim!” dedi Godfrey. “Sert bir yumruk atın ve burnumu kırın! HEMEN!”

Ama Akorth ve Fulton arkalarını döndüler.

“Kafayı sıyırdın,” dediler.

Godfrey bu sefer Merek ve Ario’ya döndü, ama onlar da geri çekildiler.

“Bu her neyle ilgiliyse, bulaşmak istemiyorum,” dedi Merek.

Birden, hücredeki diğer tutsaklardan biri Godfrey’in yanına geldi.

“Kulak misafiri olmadan edemedim,” dedi sıırıp eksik dişlerini sergileyerek. Godfrey adamın leş gibi nefesini hissetti. “Seni sırf susturmak için memnuniyetle yumruk atarım! Bir daha rica etmene gerek yok.”

Tutsak adam elini savurdu ve elinin kemikli kısmı Godfrey’in bununa indi. Godfrey çığlık atıp burnunu tutarken, kafatasının her yanına keskin bir acı yayıldığını hissetti.

Suratının her yanına ve gömleğine kanlar sıçradı. Acıyla gözleri yandı ve bir süre bir şey göremedi.

“Şimdi, şu kuşağı almam gerek,” dedi Godfrey Merek’e. “Benim için alabilir misin?”

Merek şaşkınlıkla bakışlarını koridora ve çukurda bayın yatan tutsağa çevirdi.

“Neden?”

“Sen sadece dediğimi yap.”

Merek kaşlarını çatı.

“Belki bir şeyleri birbirine bağlarsam, oraya ulaşabilirim,” dedi. “Uzun ve ince bir şey gerek.”

Merek kendi yakasının altından bir parça tel çıkardı; bunu

açığında, işine yarayacak kadar uzun olduğunu gördüler.

Merek hücrenin parmaklıklarından ileriye uzandı, muhafızın dikkatini çekmemeye çalıştı ve teli uzatıp kuşağı almaya çalıştı. Tel biraz toprak zeminde ilerledi, ama parmaklıklardan sadece bir parça ötede kaldı.

Merek tekrar tekrar denedi, ama sürekli olarak dirseği parmaklıklara takılıyordu. Kolu yeteri kadar ince değildi.

Muhafız onlara doğru bakınca, Merek hemen teli görmesin diye geriye çekti.

“Ben deneyeyim,” dedi Ario muhafızın arkasını döndüğünü görünce öne çıkıp.

Ario uzun teli aldı, kolunu dışarı uzattı ve kolları çok daha ince olduğundan ta omzuna kadar dışarı çıktı.

O fazladan birkaç santim istediklerini yapmaları için yeterli oldu. Telin kıvrık ucu kırmızı kuşağın tam ucuna kadar geldi ve Ario onu kendisine çekti. Diğer yöne bakmakta olan muhafız uyuklayıp başı düşünce ve birden başını kaldırıp etrafına bakınca hemen durdu. Hepsi ter içinde beklediler ve adamın diğer yöne bakması için dua ettiler. Muhafız yine uyuklamaya başlayana dek onlara çok uzun bir süre gibi gelen dakikalar boyunca beklediler.

Ario kuşağı gitgide kendisine çekti, hapishanenin zemininde sürükledi ve en sonunda parkalıkların arasından hücreye soktu.

Godfrey elini uzatıp kuşağı aldı ve üstüne taktı. Diğerleri korkuyla geri çekildiler.

“Ne yapıyorsun?” dedi Merek. “O kuşağa veba bulaşmıştır.

Hepimizi hasta edebilirsin.”

Hücredeki diğer tutsaklar da geriye çekildiler.

Godfrey Merek’e döndü.

“Şimdi, öksürmeye başlayıp durmayacağım,” dedi kuşağı takıp. Planı daha da somutlaşmıştı. “Muhafız geldiğinde, kanı ve bu kuşağı göreceksin. Ona vebaya yakalandığımı ve beni ayrı bir yere koymayıp hata ettiklerini söyleyin.”

Godfrey hiç vakit kaybetmedi. Şiddetle öksürmeye, suratındaki kanı daha da gözüksün diye her yanına sürmeye koyuldu. Hayatında hiç öksürmediği kadar öksürdü ve en sonunda kapının açılıp adamın içeri girdiğini duydu.

“Arkadaşınızı susturun,” dedi muhafız. “Analdınız mı?”

“O, arkadaşımız değil,” dedi Merek. “Sadece tanıştığımız bir adam. Vebaya yakalanmış bir adam.”

Muhafız şaşkınlıkla aşağı baktı ve kırmızı kuşlağı fark edince gözleri irileşti.

“Buraya nasıl girdi?” dedi. “Ayrı bir yerde olması gerekirdi.”

Godfrey daha da öksürmeye devam etti. Tüm bedeni öksürdükçe krize girmiş gibi sarsılıyordu.

Çok geçmeden iri ellerin onu yakalayıp dışarı sürüklediği ve fırlattığını fark etti. Koridorda sendeledi ve muhafız onu son bir kez itince, veba hastalarıyla birlikte çukura düştü.

Godfrey hastalıklı cesetlerin üstünde derin nefes almamaya çalışarak yattı, başını çevirmeye ve adamın bulaşıcı hastalığını içine çekmemeye çalıştı. Hastalanmasın diye içinden dua etti. Orada öylece kalacağı için uzun bir gece olacaktı.

Ama artık başında bekleyen kimse yoktu. Sabah olduğunda kalkacaktı.

Sonra da saldırıya geçecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thorgrin okyanusun dibine çekildiğini, buz gibi suya batarken kulaklarında basınç oluştuğunu ve adeta bir milyon tane hançerin üstüne saplandığını hissetti. Ama daha da derinlere bakarken, çok tuhaf bir şey oldu: ışık dineceğine daha da parlak hale gelmeye başladı. Ellerini kollarını sallarken, suya batarken, denizin ağırlığıyla aşağı çekilirken, aşağı baktı ve bir ışık bulutu arasında görmeyi beklediği son kişiyi gördü: annesini. Annesi ona gülümsedi. O kadar çok parıldıyordu ki, Thorgrin yüzünü bile zor görüyordu. Annesi sevgiyle ona kollarını uzatınca, Thorgrin dosdoğru ona doğru batmaya başladı.

“Oğlum,” dedi annesi suya rağmen berrak mı berrak bir sesle. “Burada, seninle birlikteyim. Seni seviyorum. Henüz vaktin gelmedi. Güçlü ol. Sınavı geçtin, ama daha çok sınavla karşılaşacaksın. Dünyayla yüzleş ve asla kim olduğunu unutma. Şunu asla unutma: Gücün silahlarından değil, içinden geliyor.”

Thorgrin bir şey söylemek için ağzını açtı, ama bunu yaparken tamamiyle suya battığını, su yuttuğunu ve boğulduğunu hissetti.

Thor aniden uyanıp etrafına bakındı ve nerede olduğunu düşündü. Bileklerinde sert bir şey hissedince, ellerinin arkasından ahşap bir direğe bağlı olduğunu fark etti. Loş odaya baktı ve hafif bir sallantı hissedince bir gemide olduğunu anladı. Bunu bedeninin sallanışından, içeri sızan ışıktan ve güvertenin altında tutsak olan adamların küf kokusundan anlamıştı.

Etrafına bakıp derhal dikkat eksildi. Kendisini bitkin hissediyor, olanları hatırlamaya çalışıyordu. Hatırladığı son şey o berbat fırtına, geminin batışı ve kendisinin ve adamlarının gemiden apar topar düşüşüydü. Angel'ı, ölmek için ona tutunduğunu, Belindeki Ölüler Kılıcı'nı hatırladı. Nasıl hayatta kalmıştı?

Thor etrafına bakındı, nasıl bir gemide olduğunu merak etti. Şaşkınlıkla arkadaşlarını ve Angel'ı aradı. Karanlıkta onları hayal meyal görünce derin bir oh çekti. Hepsi yakınlarında iplerle direklere bağlanmıştı: Reece ve Selese, Elden ve Indra, Matus, O'Connor ve onlardan birkaç adım ötede Angel vardı. Thor hepsinin hayatta olduğunu görünce çok sevindi, ama herkes son derece bitkin, fırtına ve korsanlar yüzünden yıpranmış gözüküyordu.

Thor yukarıdan bir yerden kaba bir kahkaha, tartışma ve tezahürat sesleri duydu ve kulağına patlama sesi gibi gelen bir gümbürtüden sonra adamların boş güvertede birbirlerinin üstüne düştüğünü duydu. Sonra, korsanları hatırladı. Adamlar onu batırmaya çalışan arpalı askerlerdi.

O sesi, denizde sıkılan o kaba saba ve gaddarlık peşinde olan insanların sesini nerede olsa tanırdı... Onlarla daha önceden sık sık karşılaşmıştı. Rüyasından sıyrılarak artık onların tutsağı olduğunu fark etti ve iplerini açıp özgür kalmaya çalışarak debelendi.

Ama bunu başaramadı. Hem kol, hem de ayak bilekleri çok iyi bağlanmıştı. Hiçbir yere gidemezdi.

Gözlerini yumup dilediği takdirde dağları yerinden oynatabileceğini bildiği içindeki güce ulaşmaya çalıştı.

Ama hiçbir şey olmadı. Geminin atmasından dolayı fazla yorgundu ve henüz gücünü toparlayamamıştı. Geçmiş deneyimlerinden toparlanmak için vakte ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Ama bu zamana sahip olmadığını da biliyordu.

“Thorgrin!” diye bağırdı birisi karanlıkta sevinçle. Çok iyi tanıdığı bir sestti. Başını çevirince birkaç adım ötede bağlı olan Reece’in sevinçle ona baktığını gördü. “Yaşıyorsun!”

Kendine gelip gelemeyeceğinden emin değildik!”

Thor başını diğer yöne çevirince, O’Connor’ın da bağlı olduğunu ve sevinçle ona baktığını gördü.

“Her dakika senin için dua ettim,” dedi daha tatlı ve yumuşak bir ses karanlıkta.

Thor Angel’ın mutluluk gözyaşları arasında ona baktığını gördü ve Angel’ın onu ne kadar önemsediyini hissetti.

“Ona hayatını borçlusun,” dedi Indra. “Seni gemiden attıklarında, dalıp geri getiren oydu. O cesareti göstermemiş olsaydı, şu anda burada olmazdın.”

Thor daha da büyük bir saygıyla, yeni bir minnet ve bağlılıkla Angel’a baktı.

“Küçük kız, sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım,” dedi ona.

“Ödedin bile,” dedi Angel. Thor onun bunu samimiyetle söylediğini fark etti.

“Hepimizi buraya getirerek ödedin,” dedi Indra asabiyetle

iplerinden kurtulmaya çalışarak. “O kana susamış korsanların alçakların en alçağı. Bizi denizde süzülürken ve o fırtına yüzünden baygın haldeyken buldular. Bizimle normal halimizde karşılaşmış olsaydılar, durum şu anda çok daha farklı olurdu.”

“Hepsi ödleğ,” dedi Matus. “Bütün korsanlar gibi.”

“Silahlarımızı da aldılar,” dedi O’Connor.

Thor silahlarını, zırhını ve Ölüler Kılıcı’nı hatırlayınca paniğe kapılır gibi oldu.

“Merak etme,” dedi Reece bunu fark edince. “Silahlarımızı fırtınada kaybetmedik. Seninkiler de kaybolmadı. En azından, suyun dibinde değil. Ama korsanlar aldılar. Şu deliklerden dışarıyı görüyor musun?”

Thor dışarı bakınca, bütün silahlarının güvertede güneşin altına dizildiğini ve korsanların bunların etrafında olduklarını gördü. Elden’in savaş baltasını, O’Connor’ın altın yayını, Reece’in baltalı kargısını, Matus’un ucu topuzlu zincirini, Indra’nın mızrağını ve Selese’nin kum kesesini gördü... Kendi Ölüler Kılıcı da oradaydı. Korsanların ellerini bellerine dayamış, gözleri parıldayarak silahları incelediklerini gördü.

“Hayatımda hiç böyle bir kılıç görmemiştim,” dedi içlerinden biri diğerine.

Thor korsanın ayağıyla kılıcını dürtüklediğini görünce öfkeden kıpkırmızı kesildi.

“Bir krala ait gibi,” dedi bir başkası öne çıkarak.

“İlk ben buldum, kılıç benim,” dedi ilk adam.

“Beni öldürürsen senin olur,” dedi diğeri.

Thor adamların kavgaya tutuştuklarını gördü ve ikisi de güreşerek küt diye yere düşünce, diğerk korsanlar etraflarını çevirip bağırmaya başladılar. Adamlar bir ileri bir geri yuvarlandı, birbirlerine yumruklar ve dirsekler attılar. Diğerkleri onlara tezahürat yaparken, Thor en sonunda aralıklardan her yana kanlar saçıldığını ve bir korsanın diğerkinin başına birkaç kere ayağıyla bastığını gördü.

Diğerkleri bundan büyük bir keyif alarak bağrıştılar.

Kavgayı kazanan gömleksiz, sıska, göğsünde uzun bir yara izi olan adam nefes nefese ayağakalkıp, Ölüler Kılıcı'na doğru gitti. Thor adamın eğilip kılıcını almasını ve zafer kazanmış gibi kaldırmasını izledi. Diğerkleri yine bağrıştılar.

Thor bu manzara karşısında çıldırdı. O rezil herif bir karalın kullanması gereken bir kılıcı tutuyordu. O kılıcı alabilmek için hayatını tehlikeye atmıştı. O kılıç başkasına değil, sadece ona verilmişti.

Derken, ani bir çığlık duyuldu ve Thor korsanın acıyla suratını buruşturduğunu gördü. Adam bağırıp kılıcı bir yılanmış gibi yere fırlattı. Thor kılıcın havada uçtuğunu ve büyük bir gümbürtüyle güverteye düştüğünü gördü.

“Beni ısırdı!” diye bağırđı korsan diğerklerine. “O lanet olasıca kılıç elimi ısırdı! Bakın!”

Elini uzattığında, parmaklarından biri yoktu. Thor deliklerden kabzası görünen kılıca baktı. Bunun üstüne kazınmış olan suratlardan birinde ufak ve sivri bir diş olduğunu ve kanlar aktığını gördü.

Diğer korsanlar dönüp kılıca baktılar.

“Şeytanın kılıcı!” diye bağırdı birisi.

“Ben ona dokunmam!” diye bağırdı bir başka korsan.

“Boş verin,” dedi bir diğeri arkasını dönerek. “Aralarından seçebileceğimiz daha birçok silah var.”

“Parmağım ne olacak?” diye bağırdı korsan acı içinde.

Diğer korsanlar gülüp onu duymazdan geldiler ve diğer silahları incelemeye başlayıp kendi aralarında tartıştılar.

Thor dikkatini yine kılıcına verdi; orada, ona o kadar yakın bir yerde duruyordu ve aralıkların diğer tarafında onunla alay eder gibi duruyordu. Bir kez daha var gücüyle iplerden kurtulmaya çalıştı, ama ipler çok sıkıydı. Çok iyi bağlanmıştı.

“Bir silahlarımızı alabilirsek,” dedi Indra öfkeyle. “O pis ellerin mızrağıma dokunmasına dayanamıyorum.”

“Belki ben bu konuda bir şey yapabilirim,” dedi Angel.

Thor ve diğerleri şüpheyle ona baktılar.

“Beni sizler kadar sıkı bağlamadılar. Cüzzamdan korktular. Ellerimi bağladılar, ama sonra vazgeçtiler. Bakın.”

Angel ayağa kalkıp arkasında bağlı olan ellerini, ama serbest olan bacaklarını gösterdi.

“Bunun bize pek bir faydası olmaz,” dedi Indra. “Hala bizimle birlikte burada tutsaksın.”

Angel başını salladı.

“Anlamıyorsunuz. Hepinizden daha ufaktefeğim. O aralıklardan geçebilirim.” Thor’a baktı. “Kılıcını alabilirim.”

Thor onun cesaretine hayret ederek ona baktı.

“Çok cesurdun,” dedi. “Bu yönünü çok seviyorum. Ama kendini tehlikeye atmış olursun. Seni orada yakalarlarsa, derhal öldürebilirler.”

“Daha kötüsü de olabilir,” dedi Selese.

Angel gururla ve inatçı bir ifadeyle onlara baktı.

“Her halükarda öleceğim, Thorgrin. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Hayatım bana bunu öğretti. Hastalığım bunu öğretti. Ölmek benim için önemli değil, sadece yaşamak önemli. Özgür yaşamak, başkalarının tutsağı olmadan yaşamak önemli.”

Thor ilhamla, o genç yaşta o kadar bilgelik dolu olduğuna şaşırarak ona baktı. Angel hayat hakkında çoktan o güne dek karşılaştığı muhteşem öğretmenlerden çok daha fazlasını biliyordu.

Thor tamam der gibi ciddiyetle başını salladı. Angel’ın bir savaşçının ruhuna sahip olduğunu görebiliyordu ve ona engel olmayacaktı.

“Tamam, o zaman. Ama hızlı davran ve sessiz ol. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşırsan hemen geri gel. Seni o kılıçtan daha çok umursuyorum.”

Angel sevinçle cesaret topladı. Hızla arkasını döndü ve tutsak edildikleri alandan ellerini beceriksizce arkasında tutarak aralıklara kadar ilerledi. Orada eğildi, dışarıya baktı ve ter içinde, korkuyla olanları izledi.

En sonunda, Bir fırsat yakaladığını düşününce aralıklardan birinin arasından başını çıkardı. Aralık ancak onun geçebileceği genişlikteydi. Kıvrılarak ve ayaklarıyla kendisini iterek aralıktan

geçti.

Bir saniye sonra, tamamıyla dışarıdaydı. Thor onun güvertede olduğunu görebiliyordu. Onun güvende olması, kılıcı alıp çok geçmende geri dönebilmesi için dua ederken kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı.

Angel ayağa kalktı, Eğildi ve hızla kılıca gitti. Çıplak ayağını kabzasına koyup itti.

Kılıç güvertede tutsak oldukları odaya doğru kayarken epeyi ses çıkardı. Aralıklara tam birkaç santim kala, birden bir ses duyuldu.

“Seni küçük pislik!” diye bağırdı bir korsan.

Thor bütün korsanların Angel’a dönüp ona doğru koştuklarını gördü.

Angel koşarak geri dönmeye çalıştı, ama bunu başarmasına fırsat kalmadan yakalandı. Adamlar onu yakaladıkları gibi ayaklarını yerden kestiler. Thor onu denize atacaklarmış gibi tırabzanlara götürdüklerini gördü.

Angel topuğunu savurup sert bir tekme atmayı başardı. Ayağı bacaklarının arasına isabet eden korsan acıyla haykırdı. Onu tutmakta olan korsan inleyip onu düşürdü ve Angel hiç tereddüt etmeden koştu, kılıca gitti ve bir tekme attı.

Thor kılıcının aralıklardan içeri düştüğünü, bir gümbürtüyle ayaklarının dibine geldiğini görünce çok heyecanlandı.

Derken, korsanlardan biri elinin tersiyle Angel’a vurunca bir çığlık duyuldu. Diğer adamlar onu yakaladılar ve denize atmaya hazırlanarak tırabzanlara götürdüler.

Thor ter içinde, kendisinden çok Angel için endişelenerek kılıcına baktı ve bununla arasında derin bir bağ hissetti. Aralarındaki bağ öylesine güçlüydü ki, Thor'un büyülü güçleri kullanmasına bile gerek yoktu.

Bununla bir arkadaşıyla konuşur gibi konuştuğunda, kılıcın onu dinlediğini hissetti.

“Bana gel, dostum. İplerimi kes. Yine birlikte olalım.”

Kılıç dediğini yaptı. Birden yerden havalandı, onun arkasına süzüldü ve iplerini kesti.

Thor derhal arkasına dönüp havada olan kılıcın kabzasını kavradı ve aşağı indirdi. Sonra, ayak bileklerindeki ipleri kesti.

Bunun ardından, ayağa fırladı ve diğerlerinin iplerini de kesti.

Thor arkasını dönüp aralıklara yöneldi, çizmesini kaldırdı ve ahşap kapıya bir tekme indirdi. Kapı paramparça oldu ve Thor elinde kılıcıyla günışığına fırladı... Angel'ı kurtarmaya kararlıydı.

Hızla güverteye atılıp Angel'ı tutan adamlara doğru gitti. Angel adamların arasında kıvranıyor, tırabzana doğru gittikleri için korkuyla oraya bakıyordu.

“Bırakın onu!” diye bağırdı Thor.

Thor hızla Angela' gitti ve ona dört bir yandan saldıran korsanlara kılıcını savurup tek bir darbe bile savurmalarına izin vermeden hepsinin göğsünü kesti... Hiçbiri ona ve Ölüler Kılıcı'na karşı gelecek güçte değildi.

Adamların arasına dalıp son iki kişiyi de öldürdü ve son korsan Angel'ı denize atmadan önce adamı yakasından kavradı.

Onu kendisine doğru çekince, Angel da kenardan uzaklaşmış oldu. Thor onu tutabilmek için kolunu indirdi. Angel da güven içinde güverteye düştü.

Thor daha sonra damı kapıldığı gibi suya fırlattı. Adam çılgınlık içinde buz gibi sulara gömüldü.

Thor ayak sesleri duydu ve düzinelerce korsanın ona saldırdığını fark etti. Ufak bir teknede değil, kocaman, herhangi bir savaş gemisi kadar büyük profesyonel bir gemideydiler ve gemide her biri azılı, denizde başkalarını öldürerek yaşamaya alışık en azından yüz korsan vardı. Adamların hepsi büyük bir şevkle saldırıya geçmişti.

Thor'un Lejyon kardeşleri tutsak oldukları yerden fırladılar ve korsanlar onarla ulaşmada silahlarını alabilmek için koştular. Elden boynuna bir pala darbesi indirmek isteyen bir korsandan kaçmayı başardı, sonra onu tutup bir kafa attı ve burnunu kırdı. Adamın elinden palayı alıp onu ikiye ayırdı. Sonra, derhal savaş baltasına doğru gitti.

Reese baltalı kargısını, O'Connor yayını, Indra mızrağını, Matus ucu topuzlu zinciri ve Selese kum kesesini alırken, Angel aralarından hızla geçip bir korsanın baldırına tekme attı ve onun Thor'a bir hançer fırlatmasını engelledi. Adam çılgınlık arasında bacağını tuttu ve elindeki hançer başka bir yere fırladı.

Thor hızla öne atılıp grubun arasına daldı; bir korsanın göğsüne bir tekme attı, bir başkasını kılıcıyla öldürdü. Hızla arkasına dönüp Reece'e palasını indirmek isteyen bir diğer korsanın da kolunu kesti. Bir korsana daha saldırıya geçip

sopasını başına savurdu. Thor eğilip kaçınca, sopa vın diye üstünden geçti. Adam onu bıçaklamaya hazırlanıyordu, ama bu sefer de Reece öne çıkıp baltalı kargısıyla onu öldürdü.

O'Connor Thor'un yanından hızla geçen iki serseri ok fırlattı. Thor arkasına bakınca, peşinden gelen iki korsanın oklara hedef olup öldüklerini gördü. Bir korsanın Angel'a saldırdığını gördü ve tam onun peşinden gidecekken, O'Connor öne çıkıp adamın sırtına bir ok fırlattı.

Thor yine ayak sesleri duydu. Bir korsanın elindeki sopayla O'Connor'a arkadan yaklaştığını gördü. Öne atıldı ve Ölüler Kılıcı'nın titrediğini hissetti; adamın kalın sopasını ikiye ayırıp adamın bir şey yapmasına fırsat vermeden kılıcını kalbine sapladı. Sonra, tekrar hızla arkasına dönüp bir başka adamın kaburgalarına bir tekme indirdi. Ölüler Kılıcı ona yol göstererek adamın kafasını kopardı. Thor çok şaşırdı. Sanki kılıç canlıydı ve Thor'a istediklerini yaptırıyordu.

Thor öfkeyle her yöne kılıcını sallarken, bir düzine kadar adam önünde yığıldı ve dirseklerine kadar kanlar içinde kaldı... Derken, bir korsan arkasından sıratına atladı. Paralı asker bir hançeri havaya kaldırıp Thor'un omzunun arkasına indirdi. Adam hem Thor'a çok yakındı, hem de Thor'un ona bir karşılık verebilmesi için geç kalınmıştı.

Thor gözünün ucuyla kendisine doğru uçan bir nesne gördü ve birden adamın elinin gevşediğini ve yere düştüğünü hissetti. Arkasına bakınca, Angel'ın adama bir taş fırlatmış olduğunu gördü. Angel taşı adamın tam şakağına isabet ettirmeyi

başarmıştı. Korsan Thor'un ayaklarının dibinde kıvranmaya başladı. Thor hayretler içinde Angel'ın öne çıktığını, güverteden bir kanca aldığını ve bunu havaya kaldırıp adamın göğsüne sapladığını gördü. Bu, korsanların onları denizden ağla çekmek için kullandıkları kancaydı. Thor adaletin yerini bulduğunu düşündü.

Angel'ın bunu yapabileceği hiç aklına gelmemişti; Angel tepesinde dikilmiş dururken bakışlarındaki vahşiliği görmüş, onun gerçek bir savaşçının ruhuna sahip olduğunu ve düşündüğünden çok daha karmaşık bir yapısı olduğunu anlamıştı.

Thor dönerek kendini mücadelenin ortasına attı ve o ve adamları daha önce başka yerlerde yaptıkları gibi bir bütün olarak ve birbirlerinin arkasını kollayarak ince ayarlı bir ölüm makinesi gibi acımasız bir şekilde saldırdılar. Birbirlerinin ritmini bildiklerinden çok güzel savaştilar. Elden savaş baltasını savururken Indra da mızrağını fırlatarak Elden'in ulaşamadıklarını öldürdü. Matus elindeki orağı savurarak bir seferde iki korsanı birden öldürürken Reece de baltalı kargısını onlar daha Selese'ye ulaşmadan üç korsanı öldürmek için kullandı. Selese ise onlar savaşırken çuvalından yaralarına toz serpiştirerek bütün yaralarını iyileştirdi ve güçlerini korumalarını sağladı.

Onlar birbiri ardına adamları kılıçtan geçirdikçe rüzgâr yavaş yavaş tersine döndü. Cesetler üst üste yığıldı ve sonunda düşmanları sadece bir düzine kadar kaldılar.

Geride kalan bir düzine korsan, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir şekilde kazanamayacaklarının farkına vararak hançerlerini ve palalarını ve baltalarını atarak dehşet içinde ellerini havaya kaldırdılar.

Bir tanesi titreyerek “Bizi öldürmeyin!” diye haykırdı. “İsteyerek yapmadık! Sadece diğerlerine uyduk!”

Elden “Eminim öyledir,” dedi.

Thor “Endişelenmeyin” dedi, “sizi öldürmeyeceğiz.”

Thor kılıcını kınına geçirdi, ilerledi ve korsanı yakaladı, başının üzerinde kaldırarak onu gemiden aşağıya denize fırlattı.

“Bunu bizim yerimize balıklar yapacak.”

Diğerleri de ona katılarak geride kalanları ellerindeki silahlar aracılığıyla denize attılar ve Thor deniz suyunun kısa zamanda kırmızıya boyanmasını ve köpekbalıklarının halkalar çizerek korsanların çığlıklarını bastırmalarını izledi.

Thor diğerlerine döndü, onlar da ona baktılar. Gözlerinden kendisiyle aynı şeyi düşündüklerini görebiliyordu: Zafer, tatlı zafer onlarındı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Erec parmaklıklardan sarkarak meşale ışığında aşağıya. İmparatorluk cesetleri dolu denize baktı. Bir düzine İmparatorluk askeri denizde dalgalanıyordu, hepsi Erec ve adamları tarafından öldürülmüş, hepsi parmaklıklardan aşağıya atılmışlardı ve Erec aşağıya bakarken hepsi birer birer ve yavaşça battılar.

Erec baştan aşağıya gemi filolarına baktı ve hepsinde Alistair'in zincirlerini kırması sayesinde artık özgür olan adamlarını gördü. Kendini yenilmez gören İmparatorluğun her bir gemiyi denetlemek üzere geride sadece bir düzine asker bırakması ahmakçaydı. Sayıca çok az kalmışlardı ve Erec'in adamlarının zincirleri kırılır kırılmaz öldürülmeleri ve gemilerin geri alınması kolay olmuştu. Alistair'i hafife almışlardı.

Ayrıca bir ayaklanmadan korkmak için bir sebepleri yoktu zira Erec'in gemilerini tamamıyla kuşatmışlardı. Gerçekten de, Erec bakışlarını kaldırdığında İmparatorluk ablukasının tamamının, bin gemisiyle birlikte, hala sağlam olduğunu gördü. Gidebilecekleri bir yer yoktu.

Yeni borazanlar çalındı, yeni İmparatorluk askerleri gecenin içinde çılglık attı ve Erec filo boyunca fenerlerin yakıldığını gördü. İmparatorluk, o uyuyan ejderha, yavaşça kendine geliyordu. Kısa bir süre içerisinde Erec'in adamlarını bir piton yılanı gibi saracak ve onları boğarak öldürecekti. Eric bu sefer

hiçbir merhamet göstermeyeceklerinden emindi.

Erec hemen düşündü. Ablukada zayıf bir nokta, daha az sayıda geminin olduğu bir bölge bulabilmek için İmparatorluk gemilerini inceledi. Dönüp arkasına baktığında İmparatorluk gemilerinin daha açık aralıklı, birbirlerinden belki de yirmi yarda kadar uzaklıkta olduğu bir noktayı fark etti. Bu halkanın en zayıf noktasıydı—ama öyle bile olsa, abluka zayıf değildi. Bu en kötü seçenekler arasında en iyisiydi. Kaçıp kendilerini kurtarmaları gerekecekti.

Erec, harekete geçerken “PUPA YELKEN!” diye bağırdı, emirleri filosu boyunca tekrarlandı ve yankılandı.

Bütün yelkenleri açarak kürek çekmeye başladılar. Erec, gemisi önde, filosu hemen arkada pruvada duruyordu. İleri doğru bakarak gemisini ablukanın zayıf noktasına yöneltti. Tek dileği bütün İmparatorluk gemileri arayı kapayıp konumlarını sıklaştırmadan bu bölgeye olabildiğince çabuk vurmaktı. Ablukadan bir geçebilseler önlerinde sadece açık deniz olacaktı. İmparatorluğun onları yakından takip edeceğini hatta büyük ihtimalle bu kovalamacayı kazanamayacağını biliyordu. Ama yine de denemesi lazımdı. Herhangi bir plan, hatta gözü kara bir plan bile yenilgiye ve ölüme boyun eğmekten daha iyiydi.

Bir ses “Delip geçebilir miyiz?” diye sordu.

Erec döndüğünde eli hala öldürdüğü İmparatorluk askerlerinin kanıyla kırmızı kılıcının üzerinde duran Strom’un yanına gelerek gecenin karanlığına doğru baktığını gördü.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.